BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an X, nr. 48- 49, iulie – august, 2001; 16 pag.

UN DOCUMENT CUTREMURĂTOR

Preşedintele **Partidului PENTRU PATRIE**, dr. ing. Constantin IULIAN a trimis preşedintelui ţării, Parlamentului şi Guvernului şi Curţii Constituţionale un document, care, în cele peste 245 de pag. ilustrează un fapt incontestabil:

„de peste 50 de ani o categorie de români este continuu atacată şi calomniată fără a avea posibilitatea să se apere în ciuda faptului că membrii acestei comunităţi au dorit, PERMANENT, să slujească INTERESUL NAŢIONAL şi a LUPTAT PENTRU DREPTATE, BINE şi ADEVĂR".

Au avut o sigură vină: „S-AU OPUS COMUNISMULUI şi IMORALITĂŢII DIN VIAŢA POLITICĂ".

Pentru edificarea celor cărora li s-a adresat acest apel s-au adunat PROBE OFICIALE şi MĂRTURII ale celor ce se mai află printre noi, pe care numai oameni de rea credinţă le-ar putea contesta.

Pe atari probe se sprijină cele 12 afirmaţii susţinute de conducerea Partidului **PENTRU PATRIE:**

a. deşi a susţinut statul de drept, Mişcarea Legionară a fost contestată de reprezentanţii regelui Carol al II-lea iar membrii ei au fost ucişi de către acesta;

b. legionarii au participat la înlăturarea dictaturii carliste;

c. intrând în conflict cu mareşalul Antonescu au fost întemniţaţi, exterminaţi – cu şi fără judecată (mai ale „fără" ; n. red.) sau trimişi pe linia I – a a Frontului de Răsărit;

d. legionarii au fost internaţi în lagărele germane;

e. dar au continuat lupta împotriva cotropitorilor comunişti şi

f. consecvenţi şi credincioşi credinţei lor au continuat această luptă, colaborând militar cu Statele Unite, Franţa şi Marea Britanie;

g. luptă ce nu a încetat nici atunci când legionarii au fost întemniţaţi, torturaţi şi ucişi de reprezentanţii regimului comunist instaurat în România;

h. în lumina acestor afirmaţii, sprijinite de cele peste 245 de pagini de documente – unele zguduitoare – partidul **PENTRU PATRIE** cere un singur lucru: revizuirea Legii Siguranţei Naţionale (51/1991) în aşa fel încât să fie scoşi de pe lista categoriilor politice încriminate LEGIONARII fie şi numai pentru a nu contraveni Hotărârii luate de Tribunalul de la Nürnberg care afirmă că:

„NICI MIŞCAREA LEGIONARĂ şi nici entităţile pe care le reprezenta Mişcarea Legionară nu sunt culpabile de nici de crime de război, nici de genocid", nu sunt nici naziste şi nici colaboraţioniste.

Numai Mişcarea Legionară şi cea bulgară – Strejnicii – au rămas în afara condamnărilor ce s-au abătut împotriva mişcărilor naţionaliste din Europa.

i. Decizia comisiei de pe lângă Tribunalul de la Nürnberg a fost luată şi pe baza unui memorandum întocmit de consulul general al României în Germania, Mihai Enescu iar cele 19 pag. ale acestui document ar trebui să se afle în manualele de istorie pentru corectitudinea, obiectivitatea, demnitatea şi curajul cu care au fost redactate.

„Suntem – scria consulul nostru de atunci – după înfrângerea aliaţilor noştri şi, pentru a risipi orice bănuială, că, în atari circumstanţe GARDA DE FIER ar încerca o justificare faţă de învingătorii Germaniei sau ar căuta interpretări şi alibiuri echivalente desolidarizării faţă de aliaţii noştri, afirmă cu TOATĂ

(urmare în pag. II, Supliment)

Doru MIHAIL

Articolele numărului 48- 49 / 2001:

* **Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**
* **Părinţi spirituali, mari unificatori şi conducători... (George URSA): pag. 3;**
* **Lecturi obligatorii - Alfred Sauvy: Europa... (Paul Spiru MICHAIL): pag. 5;**
* **Profesorul Ion Petrovici: un prieten şi un apărător al legionarilor în prigoană... (Vasile BLĂNARU - FLAMURĂ): pag. 11.**

(urmare din nr. 45-47 / 2001)

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mișcării Legionare.
X. Legile cuibului.

Cuibul nu este un organism politic oarecare supus unui statut civil care reglează de preferinţă organizarea materială şi ierarhia membrilor. Misiunea sa fiind cu totul diferită, el urmează reguli de o altă natură care îl pun la adăpost de neînţelegerile ce fac ravagii în altă parte, inerente potrivit naturii omeneşti. Adică, el face politică după directivele şi preceptele Mişcării, dar misiunea sa nu este politica, aşa cum se întâmplă în alte grupări. Principala sa misiune este de a transforma sufletul printr-o educaţie însuşită, impusă tuturor membrilor săi. Astfel, grija cuibului se concentrează asupra problemelor spirituale şi asupra educaţiei lăsând chestiunile politice pentru momentul oportun.

Cuibul nu se conduce după paragrafele unui text din statutul care ar face din el o reprezentanţă numerică, mai mult sau mai puţin importantă dar fără nici o personalitate proprie. Înainte de toate, el este o entitate spirituală şi, în acest sens, este dirijat de regulii proprii, extrem de rigide, care se numesc „LEGI", şi care sunt în număr de „şase".

Le putem găsi enunţate separat în alte doctrine, dar niciodată adunate la un loc şi niciodată exprimate în mod specific cu sensul profund pe care îl acordă Mişcarea. Căci esenţialul este acolo, în sensul lor ascuns: educativ, moral, transcendental, fără care nu s-ar vedea decât un şirag de formule elegante, extrem de preţioase, dar implacabile. Sensul lor, care nu poate să-i scape nici unui legionar, este caracterul obligatoriu de aplicare permanentă în viaţa de toate zilele.

Acest caracter obligatoriu se răsfrânge atât asupra membrilor cât şi asupra şefului de cuib.

Acesta nu îndrumă unitatea de bază după bunul său plac, ci după anumite legi de acţiune specifice: legile educative care guvernează cuibul. Astfel, arbitrariul nu poate să apară decât accidental şi, dealtfel, acesta nu va putea niciodată să se instaureze. Pentru şeful de cuib, acţiunea şi educarea se întrepătrund continuu, legile educative având totdeauna prioritate faţă de cele ale acţiunii. Adică, nici o acţiune, nici o atitudine a şefului de cuib nu pot să se impună dacă se află în contradicţie cu legile cuibului. Această armonizare este o garanţie împotriva posibilelor greşeli omeneşti.

Cele şase legi ale cuibului constituie baza morală a existenţei sale. Fiecare membru şi fiecare legionar trebuie să fie impregnat până la saturaţie de valoarea lor. Înainte de a ne gândi la o evoluţie spirituală, trebuie să fie asimilat textul şi duhul acestor legi, traduse în fapte. Individul care nu a pus niciodată piciorul într-un cuib, care, în principiu, urmează regulile egoismului şi intereselor personale, sau acela care, angrenat în formaţiuni de extremă stângă, detestă tot ce ar putea să-i amintească o oarecare formă de reacţiune, toţi aceştia se vor declara cu uşurinţă împotriva acestui gen de activitate. Pentru ei nu există nimic mai rău decât principiile morale şi etice înălţate la rang de linie de conduită.

Mişcarea Legionară înscriindu-se pe această linie de conduită, punând baza cuibului de legi capabile să modifice traiectoria individuală a membrilor săi, se expunea astfel destinului care este al său încă de la fondare. Lupta neîncetată care se continuă cu toată dârzenia împotriva Legiunii, are loc datorită celor şase legi concise, care, în enunţul lor linear, nu pot părea fragile, dar care, în realitate, au forţa irezistibilă a credinţei impalpabile care mişcă munţii din loc. Duşmanii Legiunii îşi dau seama că fără această bază celelalte principii vor deveni iluzorii şi inofensive. Omul se pleacă uşor atunci când nu-i umple sufletul nimic superior şi măreţ.

Era nevoie de apariţia acestei doctrine, care leagă omul de principii înălţătoare şi care îi dau conştiinţa înălţării sale, pentru ca domnia materiei să fie zdruncinată. Aceste principii nu sunt o descoperire a lui Corneliu Codreanu. Ele există dintotdeauna şi Biserica le consideră eficace şi vitale. Marele merit al Căpitanului este de a le fi transformat în norme absolute şi de a le fi aşezat în miezul problemei umane.. De altfel, el a afirmat prin fraza celebră „o lume nouă cu oameni plini de vechi păcate este de neconceput".

Pentru ca această lume înfăţişată de el să poată exista, trebuie înainte de toate să se procedeze la o purificare a indivizilor, la o schimbare progresivă a obiceiurilor vechi, deci la o prefacere totală spirituală a acelora care erau cei mai apropiaţi şi cei mai capabili de a face efort – membrii cuibului.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATI", Madrid, 1973)*

Părinţi spirituali, mari unificatori şi conducători ai naţiunii dacoromâne

Părinţi spirituali: 1. Prima categorie, dintre aceşti părinţi spirituali, sunt cei care au teoretizat, au palavragit despre necesitatea noastră de a fi uniţi, la modul afirmativ – lozincard şi imperativ unii. Ca de pildă: trebuie să ne unim pentru că toţi cei ce locuim în arealul clasic al traco-dacoromânităţii (Egee, Asia Mică, Nipru, Carpaţii polono - slovaci, Adriatică, Dunărea mijlocie, Marea Neagră) suntem una în obiceiuri, credinţe, mod de a gândi şi a fi. Tipi de genul acesta au fost mulţi în istoria noastră. De la conglomeratul plimbăreţ, cu animalele la păşune, până la gazetarul secolului XIX – XX. De regulă, „tolerant, fricos şi liberaloid, dacă nu chiar *lantrans* (Caţavencu, Rică Venturiano, apoi gazetarul evreu al Sărindarului, gazetar de tipul a ceea ce Sf. Apostol Pavel numeşte – cu o expresie senzaţională – „perete văruit", adică om făţarnic. El, gazetarul, străin de noi, ne învaţă ce este un român autentic). Ei plutesc, cu vorbe fără consecinţe, la suprafaţa lucrurilor. De din ăştia nu se tem adversarii noştri – aceeaşi de peste 2500 de ani, respectiv 1400, respectiv 1000, respectiv 800, respectiv 100 (adică evreii, grecii, slavo-turcomanii, ungurii, turco-arabii, ţiganii). Domnii cu pricina au lătrat şi pot lătra liniştiţi şi astăzi;

2. A doua categorie de „părinţi spirituali" sunt istoricii, literaţii, filosofii de mare forţă şi profunzime. Aceştia sunt mai de temut şi nu de puţine ori au sfârşit asasinaţi, fie direct, de către adversari, fie indirect, prin intermediul nostru. Nu mă pun să le analizez importanţa şi mesajul lor. Este, în parte, cunoscut. Nici de aceştia nu se tem chiar atât de tare adversarii noştri. Îi „încondeiază" de regulă şi se mulţumesc – de cele mai multe ori – să-i marginalizeze mediatic şi social. De ce nu sunt periculoşi neapărat? Pentru că nu-s în stare să mobilizeze şi să disciplineze masele pentru ca acestea să-i urmeze. Şi fără ajutorul acestora nu se poate face nimic esenţial în istorie. Ei sunt izvoare de argumente pentru adevăraţii oameni periculoşi, pentru adversari evident, oameni care se nasc la secole, dacă nu la milenii;

3. A treia categorie de „părinţi" sunt preoţii obişnuiţi, de mir se spune, clerul cu întreaga lui ierarhie acceptată de ea însăşi şi de masa de români. Ei sunt foarte importanţi. Prin ei se păstrează unitatea de tradiţie şi de credinţă pentru ceea ce am numi oameni obişnuiţi, „sarea pământului" cum ar fi spus Tolstoi (după Sfânta Evanghelie, evident). Atâta vreme cât sunt doar *biserică pasivă* nici ei nu sunt periculoşi pentru adversari. Când unii dintre clerici ies din rând, şi devin *biserică activă,* asupra lor se iau întâi măsuri administrative; dacă nu cedează se trece la compromitere. Orice om are o pată pe conştiinţă. Nu există om nepăcătos trăitor în lume. Dacă nici cu foamea, nici cu şantajul nu merge se trece la acţiuni psihospirituale asupra celui *activ.* Dacă nu merge nici aşa se pot organiza puncţii fizice. Dacă nici astfel nu aranjează lucrurile se pot organiza, dispariţii misterioase, se pot lua măsuri de către stat prin reprezentanţi aserviţi forţelor duşmane etc. În general, clerul oficial, acceptat, nu calcă exagerat pe alături. Indiferent de culte cu excepţia celui mozaic, care este permanent alături.

4. A patra categorie de „părinţi" sunt militarii sau indivizii având astfel de concepţii. Aceştia sunt periculoşi doar când, pe lângă calităţi militare, au şi calităţi de *oameni de stat.* Şansa lor – de a supravieţui – este aceea că, aceste calităţi, pot fi, la unii din aceştia, adormite. S-au mascate voit de cei care le au. Şi aceştia şi le arată la momentul potrivit. Înainte de a-şi arăta ghearele un acest soi de om trebuie să devină deosebit de popular în rândul armatei şi soldaţilor altfel riscă o soartă de tip Antonescu. Pentru că el are două categorii de adversari. Şeful statului şi adversarii trădători ai neamului. Orice şef de stat se teme de un astfel de general. Aşa că el n-are mari şanse. Chiar de ajunge sus, el ajunge acolo sprijinit de o facţiune care-i va cere socoteală;

5. Regi, şefi de stat, voievozi etc. ajunşi sau ereditar. Dacă sunt ereditari şi nu au o ereditate încărcată biologic sau moral, medical, atunci ei puteau, până la începutul secolului XX, să creeze, să fortifice naţiuni puternice, nu invincibile. Aveau atât mijloace-le cât şi ascendentul. Cei ajunşi pe tron după sfârşitul sec. XIX au avut şanse puţine. Cei ajunşi pe tron după primul război mondial au avut şanse puţine în această direcţie: Aş aminti câţiva din regii şi conducătorii noştri care au avut şi calitatea de întemeietori: Burebista, Ferdinand ş. a. , voievozi gen Mihai Viteazul. Nu insist;

6. Mari reformatori politico-morali. Foarte importanţi. Aproape la limita de sus. Aceştia încep printr-o delimitare. Întotdeauna se delimitează. Vezi ca model Corneliu Zelea Codreanu sau alţii. Aceştia adună etnia şi o disciplinează în totalitate, nu militar, ci moral – sufletesc = religios (În uniformă când e nevoie). O taie în inimă, pentru sine, ca naţiune, pentru a rezista în orice împrejurare istorică

(continuare în pag. 10)

George URSA

* Comunicare ţinută a ADR, miercuri, 24/ 01. 2001.

Despre rugăciune

- de **Alexis Carrel** -

Rugăciunea (I)

1. Nouă, celor moderni, ni se pare că raţiunea este superioară intuiţiei şi sentimentului. De aceea ştiinţa noastră înfloreşte, în timp ce religia se ofileşte şi piere. Îl admirăm pe Descartes şi-l ignorăm pe Pascal. Cultivăm raţiunea, în timp ce spiritului, cum ar fi simţul moral, simţul frumosului şi mai ales al sacrului, sunt neglijate aproape total. Din această cauză, activităţi ca cele enumerate mai sus, deşi sunt activităţi firesti şi fundamentale ale omului, se atrofiază şi dispar. În acest fel omul modern devine, din punct de vedere spiritual, o fiinţă oarbă, mutilată, infirmă. Iar această infirmitate ne împiedecă să devenim cu adevărat constructivi pe plan social şi uman. Activitatea morală se dovedeşte tot atât de indispensabilă vieţii ca şi activitatea spirituală şi activitatea economică.

În consecinţă, este necesar să trezim în noi din nou activităţile sufletului care influenţează mai mult decât raţiunea asupra personalităţii individului. Dar cea mai ignorată dintre toate aceste activităţi este tocmai simţul sacrului sau simţul religios.

Simţul sacrului se exercită şi se exprimă mai ales prin rugăciune. Fireşte, ca simţ al sacrului, rugăciunea este un fenomen spiritual. Ca atare, ea nu intră în domeniul experienţelor noastre tehnice, de aceea ne întrebăm cum ne putem câştiga cunoştiinţele pozitive prin rugăciune.

Domeniul ştiinţei cuprinde totalitatea fenomenelor observabile şi în acest sens, orice cercetare fiziologică a omului este nevoită să se extindă până la manifestarea spiritului.

Prin observarea sistematică a unui om care se roagă, noi putem afla în ce constă fenomenul rugăciunii, care este tehnica ei şi efectele pe care le produce ea.

2. *Rugăciunea este o tensiune a spiritului uman spre principiul imaterial al lumii (Creatorul).* În general, rugăciunea este un ţipăt de durere, un strigăt de ajutor. Uneori însă rugăciunea devine contemplaţie senină a principiului imanent şi transcendent al lucrurilor, un act de iubire şi de adoraţie faţă de acela de la care provine minunea vieţii. De fapt, rugăciunea este un efort al omului de comuniune cu fiinţa invizibilă, cu acela care este Creatorul a tot ce există. Înţelepciunea supremă, Putere şi Frumuseţe absolută, Tatăl şi Mântuitorul nostru.

Departe de a fi o recitare mecanică de formule, adevărata rugăciune este transfuzie de viaţă divină în sufletul credinciosului şi o absorbire a conştiinţei în Dumnezeu.

Dar acest fenomen nu este de natură intelectuală sesizabil, de aceea rămâne inaccesibil atât filosofilor cât şi savanţilor. Căci precum simţul frumosului şi al iubirii nu depinde de nici o cunoaştere intelectuală, tot aşa simţul sacrului, simţul rugăciunii, nu depinde de silogisme intelectuale. Un om simplu, indiferent de gradul lui de inteligenţă, îl poate simţi pe Dumnezeu tot atât de bine cum simte căldura soarelui sau parfumul florilor.

Dar acest Dumnezeu, pe cât de accesibil aceluia care-l iubeşte, se ascunde celui ce nu ştie simţi şi iubi, ci doar cunoaşte şi înţelege (subl. red.).

În domeniul rugăciunii perfecte, contemplative, inteligenţa şi cuvântul nostru rămân neputincioase; ele nu pot exprima ceea ce simte şi trăieşte un om cu adevărat religios. În sensul ei cel adevărat, rugăciunea este un avânt al iubirii care trece dincolo de noaptea obscură a inteligenţei.

3. Tehnica rugăciunii am învăţat-o de la sfinţii creştini, care timp de 20 de veacuri au iniţiat Europa în viaţa religioasă. Dumnezeul lui Platon era absolut inaccesibil. Cel al lui Epictet se confunda cu esenţa sau sufletul existenţelor. Iehova al evreilor era stăpân temut care inspiră frică, nu iubire.

Creştinismul însă l-a adus pe Dumnezeu la îndemâna tuturor. I-a dat o înfăţişare, l-a făcut Tatăl nostru, Fratele nostru, Mântuitorul nostru. Pentru a te apropia de Dumnezeu nu ai nevoie de ceremonii complexe, ori sângeroase. Rugăciunea a devenit uşoară, iar tehnica ei simplă.

Pentru a te ruga nu e nevoie decât de a face un efort de a tinde spre Dumnezeu. Acest efort trebuie să fie mai mult afectiv decât intelectual. De exemplu, o meditaţie sau o consideraţie despre măreţia lui Dumnezeu ne este o rugăciune, dacă este numai o consideraţie intelectuală, fără a fi în acelaşi timp o expresie de iubire şi credinţă, de adoraţie.

Deşi după metodele maeştrilor în viaţa spirituală, rugăciunea începe printr-o consideraţie intelectuală, totuşi ea nu este desăvârşită decât dacă devine un elan afectiv. Scurtă sau lungă, vocală sau mintală, rugăciunea trebuie să fie asemenea unei conversaţii de copil cu Tatăl său. *„Ne prezentăm în faţa lui Dumnezeu aşa cum suntem"* a zis un suflet credincios. *Te rogi în măsura în care îl iubeşti cu toată fiinţa.*

Forma rugăciunii variază de la cuvinte simple spuse de ţăran în faţa Răstignitului de la răscrucea drumului, până la măreţia coralelor şi liturghiilor care răsună sub bolţile catedralelor.

Puţini oameni ştiu să se roage

(continuare în pag. I Supliment)

LECTURI OBLIGATORII: ALFRED. SAUVY: EUROPA INUNDATĂ (L 'EUROPE IMMERGE)

Editura DUNOD (Paris) a întemeiat, cu ceva ani în urmă o colecţie intitulată *L'oeil economique (Ochiul economiei)*, în care, acum 14 ani (1987) a apărut volumul semnat de Alfred SAUVY intitulat L'EUROPE SUBMERGEE (Europa inundată) care-şi propune, aşa cum citim pe coperta a doua să răspundă la următoarele întrebări:

„Un popor poate muri de bătrâneţe?"

Să se stingă pe încetul în beatitudine?

Există în istorie sau în preistorie astfel de morţi?

Să nu vă temeţi de bomba (atomică), pericolul vine din altă parte: curând contrastul dintre SUDUL plin de vitalitate şi o Europă îmbătrânită va fi insuportabil. Ineluctabil, SUDUL se va revărsa spre NORD în timp ce Europa, acest „promontoriu mic al Asiei" va regresa puţin câte puţin. Acesta ar fi, în rezumat, punctul de vedere al unuia dintre demografii secolului ce s-au dus.

Iar sumbra previziune a lui Alfred SAUVY începe să se adeverească.

Şi România se află totuşi în Europa.

Ca să stabilim dacă se mai poate face ceva şi ce s-ar putea face, trebuie să eliminăm răul major al întregii societăţi: IGNORANTA profundă a tuturor, bogaţi şi săraci, profesori şi analfabeţi, miniştri sau simpli cetăţeni în ce priveşte răul major al zilelor noastre: INCAPACITATEA de a FOLOSI OAMENII, de a le GĂSI O ACTIVITATE PRODUCTIVĂ. (pg. 213 - 214).

Pentru că ŞOMAJUL este mama (sau tatăl) tuturor relelor: de la criminalitate la scăderea populaţiei, de la emigrare la proasta dezvoltare intelectuală, de la demagogie şi politicianism la dictatură.

Fie că eşti econometru sau contabil al naţiunii sau doar un om atent la faptele economice, toţi ştim că remediile eficace contra şomajului sunt, în mod obligatoriu, medicamente amare, mijloace nepopulare. Dacă ar fi fost altfel nu credeţi că alde Iliescu şi Năstase, Roman sau Băsescu şi alţii din aceeaşi făină (sau tărâţă) le-ar fi folosit nu doar ca lozinci cu ocazia caftelii generale pentru preluarea puterii?

Aşa se explică apariţia „şarlatanilor", cu atât mai agresivi cu cât medicii pregătiţi ad-hoc lipsesc sau, prezenţi fiind, propun tratamente mai greu de acceptat.

Dintre toate regimurile care s-au succedat de-a lungul anilor, nici unul nu a fost mai dotat cu mijloace care înmulţesc bogăţiile dar nici unul nu a fost mai incapabil să le utilizeze ca cele din ultima jumătate a sec. 20".

În ce priveşte „opinia publică" ea se află sfâşiată între două forţe: ea crede că informatica, roboţii, etc. îi gonesc efectiv pe oameni – le iau locurile de muncă – (ceea ce dovedeşte că mentalitatea care domina când ţesătorii distrugeau războaiele de ţesut mecanice nu a dispărut) – dar nu îndrăznesc să o afirme – ca să nu le zică lumea „retrograzi" – (şi când spunem „opinie" expresia cuprinde pe cei de sus, de foarte sus).

Legătura dintre progresele tehnice şi locurile de muncă a fost urmărită cu grijă, de mulţi economişti, până la jumătatea secolului 19 – adică până la apariţia demagogului Marx. De atunci atenţia ce se acorda acestui subiect a fost folosită pentru a-l ... evita.

Economiile au pierdut motivaţiile muncii iar oamenii politici nu vor să-şi amintească de ele. Comunismul a introdus chiar o formulă care nu şi-a pierdut nimic din vioiciune: „să ni se dea". Iar când nu ni se mai dă, atunci ne punem pe furat.

Dacă oamenii – scrie Alfred SAUVY – ar trăi într-un paradis terestru – dotat cu de toate – de la fructe la locuinţe agreabile – şi spitale bine echipate şi cu personal nedeedat la ciubuc – cu automate care – te servesc – singura sforţare fiind apăsarea pe buton, n-ar mai trebui să
vorbim de loc de muncă şi şomaj, pentru că, firește, munca ar fi inutilă.

Dar în societatea noastră trebuie să muncim ca să OBŢINEM ACOPERIREA NEVOILOR PUBLICE şi PRIVATE.

Dar de ce, se întreabă autorul, acest enunţ atât de simplu, de natural are atât de puţini adepţi şi provoacă un soi de fugă? Pentru că este vorba de munci dezagreabile, penibile sau degradante care nu-i incită pe oameni să le îndeplinească.

Multiple mici meserii cer ingeniozitate, iniţiativă, şi chiar imaginaţie. În mod general artizanatul, munca menajeră, construcţiile sunt mai recomandabile decât marile întreprinderi generatoare de segregare, de alienare.

Ţările occidentului care se tem azi de o rapidă unificare cu victimele războiului – celui cald ca şi celui rece – ar trebui să se gândească că există o mulţime de locuri de muncă părăsite de băştinaşi care ar putea fi astfel rezolvate (imigrantul are şi el nevoi ce trebuie satisfăcute) şi astfel circuitul se va lărgi: va cumpăra lapte, unt şi grâu pe care occidentul îl au mai mult de cât le este necesar, haine, sănătate – deci servicii medicale, iar producătorii acestor bunuri vor consuma şi ei mai mult – pentru că vor avea de unde.

LOCURILE DE MUNCĂ SE VOR ÎNMULŢI DIN APROAPE ÎN APROAPE şi NU SE VOR REDUCE - aşa cum se întâmplă peste tot – la ei ca şi la noi.

Fără o înmulţire a salariaţilor, fără o diminuare a muncii la negru, fără un aport consistent de fonduri prin cotizaţii – mai mici dar mai multe – pensionarii şi salariaţii vor primi mai puţini bani şi consumând mai puţin vor închide cercul vicios al unor politici economice frauduloase, corupte şi imbecile.

Într-o ţară fabuloasă, scrie Alfred SAUVY, bogată şi totuşi nevolnică, s-a răspândit un zvon: „La hotarele voastre se află munţi de aur, bijuterii, pietre preţioase şi chiar mai mult decât atât".

Dar oamenii ţării le-au refuzat:

iun. 2001

(continuare în pag. 10)

Paul Spiru MICHAIL

Biserica Sf. Ilie Gorgani şi Fundaţia BUNA – VESTIRE

S E R I L E BISERICII Sf. Ilie Gorgani

De două ori pe lună, timp de 90 de minute, **Biserica Sf. Ilie Gorgani** şi **Fundaţia BUNA VESTIRE**, invită enoriaşii parohiei şi nu numai pe aceştia să participe la o conversaţie în care vor fi dezbătute două teme:

- una dintre ele se va adresa problemelor spirituale ţinta fiind o mai bună înţelegere a relaţiilor dintre noi şi Dumnezeu, dintre credincioşii Bisericii Ortodoxe Române şi slujitorii acesteia, dintre lumea de aici şi cea de dincolo.

Teama va fi deschisă tuturor – începând de la cei mai tineri şi până la cei care se pregătesc pentru judecata de apoi.

- a doua temă a fiecărei întâlniri va fi axată pe viaţa noastră cea de toate zilele, ţintind clarificarea căilor prin care am putea ieşi din hăţişul politic, economic, profesional, educativ în care ne-a împins cei peste 60 de ani de minciună, corupţie şi violenţă prin care am trecut şi, din care, din nefericire, încă n-am ieşit.

Biserica, sub a cărui acoperiş fizic – dar şi spiritual ne aflăm – nu este implicată politic (în sensul că nu îşi propune să adere la o ideologie politică sau alta, să apere un partid împotriva altuia, să favorizeze pe unul în detrimentul celuilalt).

Ea fiind deasupra celor pământeşti ştie din învăţătura lui Iisus că *trebuie să dai Cezarului ceea ce-i al Cezarului.* Aceasta nu-l îndreptăţeşte, însă, pe aceasta să încalce spiritualitatea creştină sau obligaţiile pe care le are faţă de fiecare dintre fii acestei ţări, oamenii care l-au ales, îl plătesc şi au dreptul să-l destituie. BISERICA, şi ea, are căderea să-şi apere credincioşii, să-i lumineze şi să-i ocrotească.

Este ceea ce EA a făcut din totdeauna: a fost casă de învăţătură, adăpost în timp de război; în preajma bisericilor s-au deschis primele spitale; ele au adunat mărturiile trecutului; în incinta lor au fost adunaţii copii ca să înveţe limba românească; preoţii lor au pierit într-o proporţie mare în temniţele comuniste.

Şi prin toate acestea se justifică prezenţa Fundaţiei BUNA VESTIRE în Biserica Sf Ilie Gorgani.

Temele vor fi anunţate din vreme şi oricine doreşte să participe, printr-o comunicare, poate să o facă în limitele timpului de care vom dispune. La nevoie, însă, şi la cererea participanţilor, se vor putea organiza întâlniri suplimentare.

Toată lumea va avea drum deschis spre auzul tuturor; nu va exista nici un fel de cenzură – cu excepţia celei pe care bunul simţ ne-o va impune fiecăruia atunci, cel puţin, când ne aflăm în casa Domnului.

Iată temele propuse, de noi, pentru primele trei luni:

(I)

1. RUGĂCIUNEA: rostul, sensul şi modalităţile împlinirii ei – pr. prof. dr. Vasile GORDON;
2. CUM SE TĂMĂDUIEŞTE MINTEA – dr. Doru MIHAIL;
3. DESPRE RUGĂCIUNE– prezentarea textului dr. Alexis Carrel de George URSA.

(II)

1. ŞOMAJUL: ce este, şi cum se previne?
2. Cum ne-am putea apăra de el?
3. Cum s-ar putea preveni?
4. Cum vede Biserica această problemă lumească?

(III)

1. Rostul şi menirea Sfintei LITURGHII?
2. Cum se desfăşoară?
3. Cum trebuie să se comporte credincioşii în timpul săvârşirii ei?
4. Ce semnificaţii au diferitele momente ale Sfintei Liturghii ortodoxe?
5. Care sunt diferenţele între Sf. Liturghie ortodoxă şi Liturghiile ce se săvârşesc în celelalte culte creştine.
6. Textul lui Nae Ionescu: BISERICA ORTODOXĂ.

(IV)

1. Ce este, din ce se face şi cine controlează bugetul ţării?
2. Cum se poate fura din bugetul unei ţări?
3. De ce este necesar un BUGET?
4. Clarificări terminologice;
5. Analiza bugetului pe anul 2001;
6. De ce nu se face bugetul la timp?

(V)

1. PÂINE NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE:

a. Punctul de vedere al BISERICI;
b. Punctul de vedere al laicilor;
c. Cum trebuie să ne-o câştigăm?

* În funcţie de dorinţele participanţilor vom stabili viitoarele teme din care nu vor lipsi: „sfinţii ortodoxiei"; „marile sărbători ale creştinătăţii şi sensul lor"; „despre o carte fundamentală: ISTORIA RELIGIILOR de Mircea Eliade"; „Semantica termenilor teologici" (sensul, etimologia şi rostul cuvintelor folosite în Biserică etc.). „Teologia ca disciplină..."

De altfel, fiecare expunere ar trebui să înceapă cu un soi de minidicţionar al termenilor folosiţi de conferenţiar. Şi zicem aceasta pentru ca ascultătorii să-i recepteze corect.

În ce priveşte invitaţiile enoriaşilor, „Fundaţia BUNA VESTIRE" va tipări materialele necesare (afişe, fluturaşi, scrisori) şi le va răspândi acolo unde va fi permis şi necesar.

Însă, chemarea cea mai eficace va fi calitatea acestor întâlniri.

CE VOM FACE CU VIAŢA NOASTRĂ?

Dat fiind schimbările profunde prin care trece lumea azi – s-au produs şi se vor produce modificări radicale în ce priveşte MUNCA. Anumite abilităţi, anumite profesiuni chiar vor dispare; în altele se va reduce proporţia anumitor specialişti; vor apărea meserii noi, şi, din această pricină, susţine revista The FUTURIST – va trebui să renunţăm la planificarea carierii şi să o înlocuim cu strategia acesteia.

Autorul studiului, Robert BARNER a publicat o carte intitulată LIFEBOAT STRATEGIES HOW TO KEEPT YOUR CARRER ABOVE WATER DURING TOUGH TIMES – or ANY TIME – iar datele acestui studiu sunt folosite de noi în acest articol.

În viitorii ani presiunile concurenţei şi nevoia unor răspunsuri rapide la cererile pieţii îi vor sili pe întreprinzători să-şi construiască o forţă de muncă extrem de flexibilă şi eficace în ce priveşte costul.

Structura organizatorică tradiţională cu dependenţa ei de o bază largă, permanentă de salariaţi va fi înlocuită cu o structură mult mai adaptabilă constând din trei grupe:

- Funcţiile critice vor fi reţinute de un grup mic, relativ permanent de un nucleu de salariaţi cu abilităţi largi care să le permită abordarea unei varietăţi de activităţi;

- SALARIAŢII SUPLIMENTARI: angajaţi sau eliminaţi cât de rapid este nevoie. Fiindcă va exista o creştere semnificativă a specialiştilor, conducătorilor şi chiar a personalului de la nivelul Executivului contracte de muncă temporare;

- FORŢA DE MUNCĂ EXTERIOARĂ: în viitor agenţiile „de recrutare" vor fi parte integrantă a echipei organizatoare.

Această nouă structură organizatorică va sili patronatul şi salariaţii să-şi rescrie contractele, care, în mod obişnuit pun accentul pe securitatea locului de muncă, pe eternitatea locului de muncă salarizare progresivă.

Li se va spune salariaţilor că este nerealist să se aştepte la garantarea pe termen lung a locului de muncă.

Pe măsură ce schemele organizatorice devin din ce în ce mai instabile companiile vor fi silite să reevalueze abordările pregătirii profesionale. Trebuie să luăm în consideraţie trei viitoare scenarii:

Şi în toate cele trei scenarii pentru pregătirea rapidă a forţei de muncă, va trebui să facem apel la calculatoare:

- pentru a face faţă competiţiei internaţionale un fabricant decide să asigure o crescândă clientelă pe liniile de producţie;

- pentru a face faţă fluctuaţiilor cererii se va renunţe la personalul angajat pe termen lung şi face apel la unul angajat în funcţie de nevoi

- pentru a micşora costurile o bancă majorează în mod dramatic utilizarea salariaţilor cu contract temporar.

Reversul este că aceştia toţi trebuie să fie educaţi repede.

În toate aceste scenarii pregătirea pe computer oferă o soluţie potenţială: Apple şi Motorola au construit terminale în computere şi monitoare selectate pentru anumite locuri de muncă. Salariaţii pot face apel la calculator pentru rezolvarea unei sarcini anume.

De la ierarhi la reţea

Se prevede înlocuirea sistemului tradiţional organizatoric cu echipele bazate pe reţea; şi o creştere rapidă a timpului cheltuit de salariaţi în echipe temporare, bazate pe un proiect.

În timp ce mulţi profesionişti vor mai avea titluri formale şi descrieri ale poziţiei bună parte din timpul lor va fi folosit pentru acţiuni temporare în echipe ad-hoc.

În lumea noastră volatilă am văzut companii care cresc din nimic rapid, întregi industrii intrând în declin şi profesionişti învechiţi tehnologic la fel de repede dacă nu-şi continuă reactualizarea capacităţii lor profesionale.

Pentru a reuşi în activitatea profesională de mâine trebuie să creem un nou model de îndrumător al unei cariere – STRATEGIA CARIERII – care, în contrast planificarea unei cariere, ne va pune la dispoziţie un model multidirecţional, probabilist al activităţii profesionale.

Acceptând realitatea noii pieţi a muncii, strategii profesionali îşi dau seama că contractul psihologic tradiţional ce există între patron şi salariat s-a dizolvat. Azi patronul nu mai poate garanta stabilitatea şi longevitatea unei cariere sau siguranţa menţinerii locurilor de muncă de la leagăn la mormânt – aşa cum crede un Iliescu, un Năstase sau alţi asemenea lor.

Rezultatul: în locul SIGURANŢEI LOCULUI DE MUNCĂ se va căuta ELASTICITATEA PREGĂTIRII PROFESIONALE determinând apariţia unor abilităţi şi unei flexibilităţi necesare unui răspuns rapid la nevoile unui patron. Scopurile creierii nu vor mai fi dependente de vârstă – fiecare fiind liber să-şi asume noi direcţii în orice moment al vieţii lor.

Vor apare şi unele riscuri: supravieţuirea profesionale va cere muncitorilor să se plaseze continuu în rolul unui novice şi să se supună procesului uneori inconfortabil al învăţării unor noi priceperii şi capacităţii (Un exemplu în acest sens este comportarea în cei 50 de ani de exil ai regelui Mihai).

(continuare în pag. 14)

D. P. M

Căderea în comunism

Prăbuşirea regimurilor comuniste din Europa Centrală şi Răsăriteană, care a urmat marilor mişcări populare din anii 1989-1991, au produs pe moment o euforie cvasigeneralâ în masa acestor popoare, o speranţă că toate relele vor lua sfârşit şi vor începe o viaţă nouă, îmbelşugată şi demnă. Curând a urmat dezamăgirea: la putere a rămas tot nomenclatura comunistă, care a îmbrăcat la repezeală haina democraţiei şi privatizării, constituindu-se într-o castă de miliardari, iar acolo unde se instauraseră la conducere firavele forţe democratice, oculta nomenclaturii a trecut repede la contraofensivă şi a revenit la putere în urma unor alegeri parlamentare şi prezidenţiale, considerate democratice, cum s-a întâmplat în Ungaria, Bulgaria, Polonia.

S-ar părea că această problemă, a căderii în comunism, nu mai este de actualitate, acum interesându-ne în primul rând ieşirea din comunism şi intrarea în societatea liberă. Tot atât de adevărat este şi faptul că în această luptă dintre vechi şi nou, care se dă de aproape şapte ani şi sfârşitul ei încă nu se întrevede, forţele vechiului regim încearcă să dea vina de căderea în comunism pe partidele istorice, pe Monarhie, pe anglo-americani! pentru a compromite aceste forţe anticomuniste, cu care se luptă azi, în intenţia de a câştiga capital politic şi de a se menţine la putere cât mai mult timp. Pe de altă parte, şi forţele democratice dau vina exclusiv pe imperialismul comunist sovietic, pe „agresiunea fascistă" care a declanşat al doilea război, pe indiferenţa şi chiar ajutorul dat de anglo-americani URSS, făcând ca ursul sovietic să iasă din bârlog şi să pustiască peste jumătate din Europa şi cam tot atât din Asia.

Faptul că de şapte ani ne zbatem să învingem forţele nomenclaturii comuniste şi nu reuşim, trebuie să ne dea de gândit, să admitem că răul este mai mare şi mai greu de învins decât ni l-am închipuit, să medităm mai atent la clauzele şi împrejurările în care am căzut în comunism pentru a ne da mai bine seama cum am putea ieşi la liman.

Instaurarea regimului comunist la 6 martie 1945 şi apoi înlăturarea forţelor democratice din viaţa politică a ţării în anii 1945-1947, culminând cu abolirea în forţă a Monarhiei la 30 decembrie 1947 şi cucerirea întregii puteri de către forţele comuniste, au fost urmarea unui şir de factori interni şi mai ales externi care nu mai puteau fi evitaţi. 6 Martie 1945 a fost urmarea instaurării dominaţiei sovietice militare de după 23 august 1944, iar aceasta, la rândul său, a fost urmarea înfrângerii pe frontul de răsărit a României şi a aliatului său, Germania. Putea fi evitat 23 august 1944? Nu, pentru că alternativa ar fi fost ocuparea militară în forţă a ţării de către sovietici, în urma spargerii frontului de la Iaşi – Chişinău de către aceştia, şi căderea României într-un rău şi mai mare. Mergând mai departe cu raţionamentul: putea evita România înfrângerea dacă nu continua „războiul sfânt" la est de Nistru? Răspunsul este iarăşi negativ pentru că, dacă în iunie 1940 ne impusese ultimatumul după 22 de ani de pace relativă între noi şi ei, acum ce şi cine ar fi determinat URSS să nu ne atace şi să nu ne ocupe dacă revenea victorioasă la Nistru? Doar dacă ar fi câştigat Germania războiul am fi evitat invazia sovietică! Dar cum îl putea câştiga dacă, având ajutorul României, e drept, mic, totuşi l-a pierdut? De ce n-a putut câştiga Germania războiul, aceasta este o altă problemă, care cere un studiu mai amplu. Pe scurt, nu-l putea câştiga nu numai din cauza inferiorităţii sale economice în faţa Coaliţiei Naţiunilor Unite dar şi pentru că, prin naţionalismul său şovin, rasist, şi-a ridicat toate popoarele împotrivă! Dar, puteam noi să nu intrăm în războiul antisovietic când ni se oferea atunci prilejul să eliberăm teritoriile răpite cu un an în urmă? Şi chiar dacă am fi renunţat la această şansă, stârnind dispreţul generaţiilor româneşti următoare, este cineva sigur că Germania nu ne-ar fi antrenat în acest război şi fără voia noastră, mai ales în momentul în care s-ar fi produs pe fronturi, cotitura în defavoarea sa? Să ne amintim că în martie 1944 Germania aplicase planul „Margarethe I", ocupând Ungaria „aliată" şi avea pregătit şi „Margarethe II" pentru România! În condiţiile preponderenţei Germaniei pe continent, după 1940, este evident că România nu mai putea evita căderea în comunism pentru că Germania nu putea să nu atace URSS; altfel ar fi atacat-o aceasta mai târziu, când s-ar fi uzat în războiul cu lumea anglo – americană, după cu ne dovedesc documentele recent date la iveală. Aceasta pentru că URSS continua vechea politică ţaristă de expansiune spre Marea Mediterană şi Golful Persic, atunci sub haina panslavismului şi ortodoxiei, acum sub cea comunistă, „eliberatoare" a popoarelor de „exploatarea omului de către om"!

Dacă politica externă a României ar fi fost dusă în aşa fel să fi evitat ultimatumul sovietic din iunie 1940, atunci, poate, România, evitând antrenarea în al doilea război mondial, n-ar fi căzut în comunism. Dar, pentru a fi evitat ultimatumul, dat în baza pactului Ribbentrop – Molotov din august 1939, trebuia mai întâi determinată Germania să nu ne sacrifice, prin acest tratat, intereselor sovietice. Aceasta se putea obţine însă numai printr-o politică prudentă faţă de Germania, interesând-o mai ales în petrolul românesc, ceea ce guvernele de atunci ale României

24/06. 1996, Babadag.

(continuare în pag. 12)

prof. **Ion ŞTEFAN**

(urmare din pag. 4)

* **(Despre rugăciune...)** ca Sf. Ioan al Crucii, ca Sf. Bernard. Dar stăpânul lumii acceptă până şi cele mai smerite cuvinte de laudă, ca şi cele mai frumoase invocaţi.

Ba chiar şi rugăciuni rostite maşinal şi chiar şi numai aprinderea unei lumânări, pot reprezenta, deci în formă redusă, elanul spre Dumnezeu al unei fiinţe umane.

Te poţi ruga şi prin acţiune şi prin fapte. Sf. Alonziu spune că cea mai bună rugăciune este împlinirea deplină a voinţei lui Dumnezeu, Tatăl nostru... Vie Împărăţia Ta, facă-se voia Ta. A face voia lui Dumnezeu înseamnă, evident, a te supune tuturor obligaţiilor vieţii, aşa cum sunt înscrise în ţelurile firii noastre, în sufletul şi fiinţa noastră.

Rugăciunile care se înalţă de pe pământ *ca un nor de fum de tămâie* diferă unele de altele, dar abordează aceleaşi două teme: durere şi iubire. Este just să implori ajutorul lui Dumnezeu pentru a obţine ceea ce este necesar. Dar este absurd să ceri să ţi se împlinească un capriciu sau ceea ce-ţi procuri prin munca ta.

În forma cea mai înaltă, rugăciunea, încetează de a mai fi o simplă cerere; devine mulţumită şi laudă. Iar mulţumita se transformă în laudă, contemplaţie, adoraţie. În acest caz, rugăciunea se reduce la o simplă privire afectuoasă, prelungită, asupra lui Dumnezeu. Eu îl privesc şi el mă priveşte, spunea un suflet credincios.

4. Unde şi când te poţi ruga? Răspunsul meu este simplu: pretutindeni – în stradă, în tren, în autobuz, la şcoală, în birou, în uzină. Dar mai uşor te poţi ruga în natură, la câmp, pe munte, în pădure sau în singurătate. Există şi rugăciuni solemne, publice, în biserică. Dar oricare ar fi locul în care ne rugăm, Dumnezeu nu ne vorbeşte dacă nu facem linişte în suflet. Tăcerea noastră interioară, depinde uneori de starea noastră organică şi mintală, precum şi de mediul în care ne aflăm. Echilibrul fizic şi psihic este greu de obţinut în vălmăşeala oraşului modern. Un loc potrivit pentru rugăciune este biserica lui Dumnezeu. În tăcerea acestor lăcaşuri oamenii ar putea înălţa sufletul lor la Dumnezeu şi să găsească odihnă pentru fizicul şi psihicul lor, să-şi limpezească gândurile spre a primi putere, spre a suporta greutăţile vieţii.

Dar numai atunci când devine un obicei rugăciunea influenţează cu adevărat asupra sufletului, caracterului şi fiinţei noastre. Trebuie să te rogi neîncetat. Gândeşte-te la Dumnezeu mai des decât respiri, zicea Epictet. Iar Iisus zicea: ***„Neîncetat să vă rugaţi".*** Este absurd să spui o rugăciune dimineaţa, iar în cursul zilei să te porţi ca un sălbatec. Gânduri scurte, afecţiuni sau invocaţii mintale, nu ne pot menţine mereu în prezenţa lui Dumnezeu şi în acest fel, toată atitudinea noastră este inspirată de rugăciune. *Înţeleasă în acest fel, rugăciunea devine pentru noi un mod de viaţă, un fel de a trăi.*

5. Orice rugăciune făcută în condiţii convenabile este urmată de un rezultat bun. „Nimeni nu s-a rugat vreodată fără a fi învăţat ceva sau fără să fi obţinut ceva de la Dumnezeu", zicea R. W. Emerson. Cu toate acestea, unii oameni moderni consideră rugăciunea ca un fapt desuet, o superstiţie, o barbarie, sau un gest de primitivism. În realitate, omul modern ignoră aproape cu desăvârşire rugăciunea şi efectele ei. Cauza principală a acestei ignoranţe este faptul că simţul sacrului s-a atrofiat în sufletul omului modern şi rugăciunea a devenit o raritate. Foarte puţini se roagă şi, mai ales, foarte puţini se roagă cu adevărat. Rugăciunea multora este sterilă, deoarece nu o trăiesc în adevăratul sens, în sensul rugăciunii: sunt egoişti, mincinoşi, orgolioşi, farisei, incapabili de credinţă şi iubire. Pe de altă parte, efectul rugăciunii, chiar atunci când se produce, scapă observaţiei noastre. De obicei, efectul rugăciunii se produce în mod lent. Răspunsul la cererile noastre şi la iubirea noastră este înăbuşit cu uşurinţă de zarva lumii. Apoi de cele mai multe ori, rezultatul vizibil sau material al rugăciunii este obscur şi se confundă cu alte fenomene. Prin urmare, foarte puţini oameni au ocazia de a observa efectele rugăciunii, în mod precis.

Chiar şi unii preoţi nu-şi bat capul cu astfel de probleme, iar medicii rămân indiferenţi în faţa lor.

Să mai spunem că observatorii adeseori sunt derutaţi din cauză că de nenumărate ori răspunsul dat rugăciunii noastre este departe de ceea ce am aşteptat să fie. Spre exemplu: cel ce s-a rugat să fie vindecat de o boală organică poate rămâne mai departe bolnav, în schimb, dacă s-a rugat serios, trece printr-o profundă şi inexplicabilă transformare morală.

Cu toate acestea, studiul efectelor rugăciunii este posibil. Mai ales medicul, dacă îşi dă silinţa, poate observa numeroasele efecte ale rugăciunii, în special aşa numitele psiho-fiziologice şi curative la oamenii care se roagă şi sunt cu adevărat credincioşi.

6. Rugăciunea îşi exercită influenţa asupra trupului şi sufletului, într-un fel care pare să depindă de frecvenţa şi intensitatea sa, precum şi de calitatea sa. Dar calitatea rămâne necunoscută, deoarece noi nu avem posibilitatea să măsurăm credinţa şi capacitatea de iubire a sufletului.

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 1)

* **(Un document...)** CLARITATEA că nu INTENŢIA DE SEPARARE este obiectul acestui studiu ci, dimpotrivă GARDA DE FIER CONSIDERĂ CONDUITA sa ca SINGURA POSIBILĂ, corespunzătoare REALITĂŢILOR EUROPENE li este convinsă că VIITORUL NU PREA ÎNDEPĂRTAT va CONFIRMA JUSTEŢEA POZIŢIEI EI".

j. Cum o dovedeşte trecutul apropiat –era vorba de perioada 1933 – 1945 – o ordine nouă în Europa nu se poate construi pe ficţiuni, pe arbitrar şi pe iluzii.

Este nevoie de unirea tuturor elitelor şi de folosirea tuturor posibilităţilor pentru a salva Europa de la o catastrofă şi, odată cu ea, lumea întreagă.

Iar acest lucru este cu atât mai evident azi când, prin cei 50 de ani de aberaţii comuniste s-a creat climatul fertil al dezordinii, imoralităţii şi corupţiei.

k. Cine vrea să elimine aceste elite şi să facă abstracţie de realitate face un prost serviciu civilizaţiei contemporane.

PUTERI ce au avut o clipă VICTORIA în mână au pierdut-o pentru că s-au îndepărtat de realităţi şi le-au înlocuit cu ficţiuni.

l. Mişcarea Legionară a fost şi este o mişcare specific românească, de ridicare a poporului român la aceeaşi conştiinţă politică, la aceeaşi stare economică şi socială şi la aceeaşi dezvoltare culturală ca a celorlalte popoare europene.

În acelaşi timp luptă pentru valorile creştine eterne, cerând tuturor să subordoneze viaţa individuală, activitatea socială şi politica statală preceptelor morale şi legilor divine.

În ce priveşte comparaţia cu celelalte mişcări contemporane, FASCISMUL cu mistica Statului, naţional – socialismul cu mistica rasei şi comunismul cu mistica vidă a colectivului este suficient să relevăm accentul pe atingerea obiectivelor materiale şi pe aplicarea excesivă a principiului autorităţii, puse în practică de mişcările totalitare cu ignorarea religiei ca valoare spirituală dominantă, pentru a înţelege diferenţa esenţială faţă de MIŞCAREA LEGIONARĂ care condiţionează opera sa constructivă de precăderea **valorilor spirituale** şi **a principiilor moral-creştine".**

Nu putem transcrie întregul memoriu dar trebuie să subliniem următorul paragraf: Mişcarea Legionară nu admite, deopotrivă, nici excesele principiului autorităţii, generatoare de tiranie, nici pe acel al libertăţii individuale generatoare de anarhie. (A se vedea ceea ce s-a petrecut şi se petrece în România comunistă şi post comunistă. n. n.)

„Fundamentul cel mai sigur al unei puteri politice nu poate fi construit, spune Corneliu Codreanu, de cât printr-o strictă legalitate, o scrupuloasă respectare a legii". El nu pierdea niciodată prilejul să-şi manifeste regretul pentru cele două-trei împrejurări în care Mişcarea Legionară, exasperată de abuzul ilegal al guvernelor şi autorităţilor, a făcut uz de violenţă, deşi tocmai în aceste circumstanţe se aplică consacrata maximă de drept public: „să ieşi din legalitate pentru a reintra în drept", principiu amintit deopotrivă de istorici şi de legişti, ca legitim în atâtea manifestări ale colectivităţii umane asuprite.

Corneliu Codreanu aştepta biruinţa Mişcării Legionare pe o cale mult mai adâncă şi reală: prin desăvârşirea unui proces interior de conştiinţă a naţiunii române şi de perfecţionare a condiţiei umane, prin educaţie.

Dar în 1938 asistăm la una dintre cele mai ruşinoase comportări ale aşa zisei clase politice: „opt foşti prim-miniştri, exponenţi ai tuturor partidelor, s-au coalizat într-un Guvern de dictatură, pentru a ieşi din legalitate, pentru a da o lovitură de stat şi dizolva parlamentul concomitent cu propriile partide."

Au existat şi trei excepţii: Iuliu Maniu, Constantin şi George Brătianu.

Toţi vor plăti cu viaţa comportarea lor.

Din acelaşi document reiese înţelepciunea politică a Căpitanului, lucru ilustrat de ceea ce se întâmplă azi în Europa – atât în bine cât şi în rău.

Singura ţară europeană care a extins principiile unei reale democraţii este Elveţia, care, aplică, în spiritul lui Corneliu Codreanu „consultarea populară". Pe deasupra instituţiilor ştiute – executivul şi parlamentul pe care Mişcarea Legionară le dorea restaurate, Corneliu Codreanu aşează această consultare – adică în faţa marilor hotărâri care-l angajează, după ce i se arată drumul, poporul trebuie întrebat, trebuie consultat, pentru a-şi spune cuvântul dacă poate sau nu, dacă este pregătit să meargă pe calea arătată.

Un lucru ignorat sau ocultat de majoritatea celor ce fac şi desfac nodurile istoriografiei româneşti este faptul că după abdicarea regelui Carol al II-lea Horia Sima, respectând punctul de vedere al lui Corneliu Codreanu a propus alegeri absolut libere la care să candideze toate partidele dizolvate în 1938. S-a opus Mareşalul Antonescu!

În ce priveşte „antisemitismul" pe care s-a bătut atâta monedă ea se vădeşte calpă pentru că Mişcarea Legionară nu a urmărit în tratarea problemei evreeşti regimul legilor speciale, al câmpurilor de concentrare şi al stelelor hexagonale. Mai mult: legislaţia în vigoare cu cele trei categorii de evrei şi instituţiile de romanizare oficiale nu a APARŢINUT MIŞCĂRII LEGIONARE, ci guvernului precedent cât şi celui ulterior.

Că au existat violenţe în timpul loviturii de stat din ianuarie 1941 este probabil; dar nu se poate condamna Mişcarea Legionară în întregul ei sau, cum se încearcă în zilele noastre, când se vorbeşte de antisemitismul întregului popor român (ca şi cel german numit de un istoric „slugile lui Hitler") pentru aceste violenţe – aşa cum nu poate fi condamnată întreaga evreime şi toţi palestinienii pentru

(continuare în pag. 16)

NOAPTEA SÂNZIENELOR

Astăzi, Vineri 24 iunie 1927, (Sf. Ioan Botezătorul, ora zece seara), se înfiinţează LEGIUNEA ARHANEGHELUL MIHAIL sub conducerea mea.

Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat

Să rămân în afară cel ce are îndoieli.

Fixez ca şef al gărzii de la ICOANA pe Radu Mironovici (**Corneliu Zelea Codreanu**).

*

Aşadar, în noaptea sânzienelor, la 10 ani de la prăbuşirea României învinsă prin pacea de la Buftea, 5 bărbaţi tineri, se întâlnesc în strada Florilor din Iaşi şi în faţa icoanei Arhanghelului Mihail, adusă din închisoarea de la Văcăreşti, hotărăsc „să strângă rândurile şi să continue lupta" înfiinţând MIŞCAREA LEGIONARĂ.

Despre ea, peste ani, un străin, Carlo Sburlati, spunea în cartea sa publicată la editura Volpe din Roma (1970) – Codreanu, Il Capitano că „scopul Mişcării Legionare trebuie să fie clar tuturor: Legiunea nu este un partid, aşa cum îl înţelegem azi, nici un grup de presiune sau o organizaţie para-religioasă şi nici de obedienţă religioasă. Ci este o mişcare absolut originală a cărei finalitate şi raţiune de a fi sunt reînnoirea spirituală şi morală, crearea unui individ nou, în contrast cu acest HOMOECONOMICUS şi DEMOCRAT care, în esenţă este PRAGMATIC şi EGOIST".

Iar starea sufletească din care s-a născut legiunea, ne spune Corneliu Z. Codreanu în „pentru Legionari (pag. 296) a fost aceasta: nu ne interesa dacă vom birui, dacă vom cădea înfrânţi sau dacă vom muri.

Scopul nostru era altul: să mergem înainte uniţi. Mergând înainte, uniţi, cu Dumnezeu şi cu dreptatea neamului românesc, orice ne-ar fi dăruit soarta, înfrângerea sau moartea, va fi binecuvântat şi va da roade pentru neamul românesc.

Sunt ÎNFRÂNGERI şi MORŢI care trezesc un neam la viaţă după cum sunt şi biruinţe dintre acelea care-l adorm – spunea, profesorul Iorga, odată".

Au trecut de atunci 74 de ani.

Unul dintre cei 5 a pierit, luptând în Spania, pentru că „se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos."

Era Ioan I. Moţa.

Peste mai puţin de doi ani era ucis mişeleşte, din porunca unui rege care-şi ignora datoriile pe care ungerea cu mir le implica, faţă de neam, de ţară, de monarhie şi, mai presus de orice, faţă de Dumnezeu.

Cumpărat de duşmanii României, înconjurat de slugi ticăloase şi mincinoase, subjugat de patimi lumeşti, regele nu a înţeles că ţara se afla într-o cumplită primejdie şi că singura ei salvare nu putea veni decât dintr-o profundă reformă spirituală cerută de jertfele soldaţilor români morţi pentru unificarea României.

Regele nu putea spune că ignora adevărata stare a ţării.

Corneliu Zelea Codreanu, în toamna anului 1936 scrie în Memoriul adresat M. S. Regelui: „tot ce fac politicienii români în politica externă fac pe carnea, pe sângele şi pe răspunderea noastră. Bine sau rău, şi-au trăit viaţa. De acum urmează a noastră. (...) Este cutremurător să ne gândim că noi, tineretul de astăzi ar fi să fim condamnaţi să asistăm la IMPĂRŢIREA sau CIUNTIREA României Mari, pentru a plăti păcatele unei infame politici externe. De aceea socotesc că noi, tineretul, am face un act de laşitate dacă, în aceste ceasuri hotărâtoare pentru viitorul nostru, n-am avea curajul să ne ridicăm şi să facem ca glasul nostru să fie auzit. (...)

Cerem ca Majestatea Voastră să pretindă tuturor celor ce conduc sau îşi manifestă păreri cu privire la politica externă a României să declare că răspund cu capul pentru directivele pe care şi le însuşesc. (...)

Faţă în faţă stau numai două lumi. Sub presiunea lor, în clipa războiului, toate combinaţiile diplomatice se vor nărui ca nişte castele de carton. Aceste două lumi sunt: statele revoluţiilor naţionale, care luptă pentru apărarea crucii şi a unei civilizaţii milenare şi bolşevismul, cu anexele sale, care luptă pentru nimicirea neamurilor şi pentru prăbuşirea civilizaţiei creştine.

La 1 octombrie 1938, fostul preşedinte al Partidului Totul Pentru Ţară, profesorul Vasile Christescu îi scria regelui Carol al II-lea: „Dacă până acum liniştea s-a păstrat în ţara aceasta nu se datorează nici ministrului de interne, nici siguranţei, nici poliţiei, nici jandarmilor ci numai lui Corneliu Codreanu. (...)

Ne întrebăm ce vrea ministrul de Interne (Armand Călinescu, n. a.)?

Vrea să distrugă Mişcarea Legionară ? Zece ani de prigonire nu au putut-o distruge. Nici temniţa, nici schingiuirile, nici moartea nu au putut să sfarme credinţa legionarilor. Sufletele nu se pot înlănţui, nici omorî. Suferinţa noastră şi marea nedreptate făcută lui Corneliu Codreanu au adunat în jurul Legiunii tot Neamul Românesc.

Vrea să ucidă pe Corneliu Codreanu? Cunoaştem intenţiile ucigaşe ale lui Armand Călinescu. Să ferească Dumnezeau Ţara de astfel de crimă. Ura nu poate constitui o doctrină de guvernământ căci ea împarte fiii aceluiaşi neam în asupritori şi asupriţi.

Silnicia şi prigoana nasc revolta, ura şi răzbunarea.

Autoritatea nu se impune cu forţa, ci cu respectul dreptăţii şi cinstea conducătorilor (Exact ce a lipsit şi lipseşte României de ieri şi de azi n. n.). Încrederea în justiţie este pierdută, căci aceasta se subordonează bunului plac al ministrului de Interne.

(continuare în pag. 13)

dr. **D. Michael**

(urmare din pag. 3)

* **(Părinţi spirituali...)** fără a se preocupa de adversar. De ceea ce zice şi face duşmanul. „Noi trebuie să ne schimbăm – zice acest soi de om – noi trebuie să ne fortificăm. Acest soi de oameni au harisma, **char** de la Domnul. Vezi, de pildă, un Ginghis han şi alţii (deşi exemplul este inoportun pentru noi);

7. Mari părinţi unificatori religioşi şi întemeietori de neamuri pentru milenii sau pentru totdeauna. Aici chiar şi Codreanu poate intra (viitorul o va demonstra). Aceştia sunt rari şi numai Dumnezeu îi ajută. Enumăr câţiva: Zarathustra, Moisi pentru ovrei (cel mai redutabil rasist şi segregaţionist alături de Samuel, Eliazar etc.), Mahomed (cu toate că este internaţionalist ca aspiraţie), Deceneu ş. a. m. d. Moisi a reuşit pentru că a înţeles esenţialul: segregarea şi autosegregarea permanentă şi voluntară, apoi rasismul religios, apoi etnic, apoi imperialismul sub titulatura de „neam ales". Moisi ne-a arătat calea întemeietorilor, calea de urmat, o cale sângeroasă, intransigentă şi împotriva tuturor. Consecinţele acestei intransigenţe o suferă rasa albă începând cu ascensiunea lui Cromwell. Timpul nu-mi permite să dezvolt subiectul. Sigur, auditoriul s-ar fi aşteptat să trăncănesc ca un istoric – dând date, „documente"(!) – despre Burebista, Decebal, Dromichete, Regalianus, Mihai Viteazul, Cuza, sau Ferdinand şi, de ce nu, Ion Antonescu. O fac alţii – n locul meu. Nu aceasta este problema. Problema este aceasta: **cum să făureşti un neam invincibil, apt să reziste în orice condiţii – oricât de vitrege – în istorie şi cine este – acum sau în viitorul apropiat – acela care o face sau care o va face, cum îl putem proteja şi ajuta s-o facă, cum îl putem apăra de duşmani.**

Burebista avea astfel de calităţi, idem Codreanu, idem Mihai Viteazul. Dar n-au făurit neamul invincibil. Aşa că un neam victorios, definitiv în istorie, este doar acela care-şi asumă misiunea divină. Numai acela este de neînvins. Fără ea nu rezistă, este un ceva trecător. Pierde teritorii, sau câştigă, or dispare, fie el condus chiar de indivizi gen Burebista, Antonescu sau altul de acest gen. Totul este întâmplător şi neamul cade odată cu dispariţia voinţei ce a efectuat coagularea temporară. Vezi chiar romanii. Istoria lor este plină de conducători geniali şi apăruţi în momente oportune şi... A fost suficient să vină Iisus şi Sf. Apostol Pavel şi romanii au dispărut din istorie ca neam şi ca factor decisiv. Şi cât de umilitor. Praf şi ruine. Reţineţi acest lucru! Evreii – generatorii distrugerii – au rezistat ca neam. Iată-i, în vârf, ne conduc. Învăţaţi de la ei, urmaţi-le exemplu: segregare, rasism, autosegregare, credinţă întru acelaşi Dumnezeu naţional, internaţionalism pentru albi, segregaţioism - rasism-delimitare pentru ei. Mereu . despărţire de ceilalţi, mereu conservarea credinţei pentru ei, mereu dizolvarea credinţelor şi tradiţiilor celorlalte neamuri, metisare pentru alţii şi nu pentru ei etc. Vezi Vechiul Testament. Răzbunare, ură, pedeapsă pentru neevreu etc.

Când, deci, va apare şi Mesia-l românilor? Ori – aşa cum am mai zis – el a şi apărut şi noi va trebui – cum au făcut-o şi apostolii – să ne jertfim şi să-i implementăm învăţătura în inimile rumânilor. Când el va apare – or de a apărut – va fi înţeles teritoriul nu va mai conta. Poate fi întreaga planetă. Aşa acţionează *tovarăşii cu cipilică* azi. Când colo, când dincolo şi mereu camuflat, vorbind ca în numele altui neam şi realizând propriu-le scop. Da, stimaţi tovarăşi, domni şi eventuali camarazi care v-aţi afla de faţă.

Sănătate, la toţi de faţă şi să puteţi răbda jugul de fier înroşit al lui Israel, să vă placă şi să nu lătraţi. Căci nici lătratul nu va mai fi permis cât de curând. Veţi umbla pe stradă şi când veţi zări pe unul cu cipilică, sau cu clop negru şi boruri largi pus pe cap, cu barbă, vă veţi închina până la pământ, veţi prezenta scuze că respiraţi şi veţi linge cenuşa – cu zice psalmul – din urma tălpilor lui şi iar vă veţi închina. Că zice psalmul: *Împăraţii Arabiei şi etiopienii cenuşa vor linge.* Acum este rândul albilor să lingă cenuşa... Dar nici ceilalţi nu vor scăpa... Staţi pe-aproape.

(urmare din pag. 5)

(Lecturi obligatorii...)

„Bogăţiile despre care ne vorbiţi, nu sunt decât nişte OAMENI – au spus ei supăraţi".

Ceea ce demonstrează că oamenii noştri nu şi-au deschis ochii sau, dacă i-au deschis, nu văd pentru că ei sunt conduşi de „piloţii orbi" despre care vorbea Mircea Eliade.

Această civilizaţie excepţională, ce realizează, în fiecare zi, noi isprăvi, care şi-a aservit materia, care urmăreşte cele două infinituri – ale lui Pascal – cel al atomului dar şi pe cel al galaxiei, este incapabilă să utilizeze oamenii, să le găsească ceva de făcut.

Aşa cum nu ştie ce să facă cu anii pe care fiecare îi are de trăit peste ceea ce era speranţa de viaţă la începutul secolului trecut.

Pentru că, nu-i aşa, Dumnezeu dă dar în ogradă nu bagă.

Despre copii

Iată, fiii sunt moştenirea Domnului, răsplata rodului pântecelui. Precum sunt săgeţile în mâna celui viteaz, aşa sunt copiii părinţilor tineri. Fericit este omul care-şi va umple casa de copii; nu se va ruşina când va grăi cu vrăjmaşii săi în poartă (**Psalmul 126**).

(urmare din nr. 45 – 47 / 2001)

PROFESORUL Ion Petrovici: Un prieten şi un apărător al legionarilor în prigoană

Întreaga atenţie a opiniei publice româneşti, inclusiv a legionarilor, era concentrată asupra acţiunilor militare din Răsărit, iar mareşalul se găsea confruntat cu o puternică opoziţie , atât din partea unor lideri militari cât şi a unor lideri politici, în legătură cu angajarea armatei române în campania din primăvara anului 1942. Din acest punct de vedere – îmi amintesc din spusele de la Aiud – profesorul s-a aflat, alături de legionari, în spatele conducătorului statului. În ceea ceia ce a privit execuţiile de la Jilava, Snagov şi Strejnic, lui Ion Petrovici nu i s-a creat prea multe disponibilităţi de înţelegere pentru actele interne ale dictatorului militar. Din prelegerile filosofului de la Aiud am înţeles că în chestiunea asasinării lui Iorga („faţă de care – zice acelaşi M. Gafiţa, la pag. 10 – a stat pe teritorii diferite, în diverse momente chiar adverse"), poziţia lui Ion Petrovici era identică sau în orice caz aproape de poziţia majorităţii legionarilor, anume de dezaprobare a felului cum a fost ucis savantul, dar cu recunoaşterea fermă a faptului că Iorga era autorul moral şi complice direct la crimele comise împotriva legionarilor în perioada 1938 – 1940. Îmi amintesc şi acum de zilele petrecute la Aiud:: pentru mine profesorul Ion Petrovici a fost a doua personalitate politică din afara *Legiunii* (prima a fost Mihail Manoilescu, la Jilava), care m-a ajutat să-mi fac o părere foarte documentată şi obiectivă asupra rolului nefast avut de Nicolae Iorga („consilierul regal") în masacrele antilegionare din 1938 şi 1939 şi, mai ales, în odioasa şi incredibila asasinare a *Căpitanului*.

Credem că mai mult datorită acestei poziţii, şi nu din alte motive, după „eliberarea de sub jugul fascist", cronicarii marxişti, de toate soiurile şi calibrele, s-au năpustit asupra fostului ministru antonescian cu tot felul de ponegriri. Relatările lor, ca şi în cazul lui Iuliu Maniu (vezi cronicile celor care au deschis campania contra marelui luptător ardelean: Zaharia Stancu, Beniuc, George Călinescu, Pandrea ş. a.) s-au transformat în exsecrabile delaţiuni. Un exemplu de ponegrire, dar de data asta atacând latura profesională şi scriitoricească a profesorului Ion Petrovici, găsim în volumul II al „Memoriilor" lui Iorgu Iordan. Pentru *ursuzul belfer ieşean*, fostul elev al lui Titu Maiorescu, a fost, ca decan al Facultăţii de Litere şi Filozofie din Iaşii anilor 1925 – 1926, „mai ales iubitor de pompă «pompă»; ca om politic urmărea în primul rând, dacă nu chiar exclusiv, un portofoliu ministerial, indiferent în ce formaţie politică – aşa se explică trecerea sa frecventă şi uşoară de la un partid la altul (pag. 241)", iar ca ministru al unui Guvern care a înlăturat din învăţământ pe profesorii evrei: „... ministrul Educaţiei Naţionale, aşadar executantul acestei măsuri revoltătoare, era filosoful Ion Petrovici, care nu numai că nu avea reputaţia de antisemit, ci, dimpotrivă, se înţelegea , şi nu totdeauna din interese personale, foarte bine cu evreii (pag. 238)".

Dar *ponegririle* lui Iorgu Iordan nu-l cruţă pe titularul catedrei de *Istoria filosofie moderne* nici ca om, nici ca scriitor, nici ca universitar

Iată cum îl caracterizează „Era destul de superficial şi supărător de bombastic, atât ca vorbitor, cât şi ca «scriitor». Încrezut peste măsură în sine, prin temperament, prin educaţie şi prin asccensiunea rapidă în cariera universitară şi politică – la 22 de ani doctor, la 24 conferenţiar universitar şi, probabil, curând după aceea profesor, la mai puţin de 40 de ani ministru – ţinea cu orice preţ şi în orice împrejurare să arate, adesea chiar direct, cine este şi, în consecinţă, căuta, în toate felurile, să-şi impună punctul de vedere în toate problemele" etc. (pag. 128)

Acestea sunt numai o parte din *ponegririle* adresate lui Ion Petrovici de către o „somitate" ieşeană ca Iorgu Iordan. Nu ne poate surprinde deloc, de vreme ce respectivul „memorialist" a fost în stare să scrie despre „bietul general Argeşeanu" că „era nevinovat ca un prunc din punct de vedere politic..." (generalul Gheorghe Argeşeanu a fost prim – ministru al ţării numai opt zile, timp în care a avut loc, sub directa sa conducere, cel mai îngrozitor genocid petrecut vreodată pe pământul României: aproape o mie de legionari au fost asasinaţi în mod bestial, unii dintre ei fiind expuşi în pieţe publice, ca lumea să-i vadă şi să se cutremure, ca nicăieri în lumea civilizată...).

Paradoxal, însă, adevărul este că nu toţi cronicarii marxişti l-au prezentat pe omul de cultură Ion Petrovici în culorile infamiei precum a făcut-o *belferul ieşean* Încă o dovadă a spiritului de contradicţie din lumea comuniştilor destinaţi să scrie istorii.

Ne vom folosi de „cuvântul înainte" al lui Mihai Gafiţa (studiul introductiv la opera citată) pentru a-l cunoaşte pe Ion Petrovici într-o lumină mai aproape de cea reală. Toate expresiile, cuvintele, frazele subliniate sunt luate din respectivul studiu , ca şi cele din ghilimele

Mai întâi, Ion Petrovici ca om politic.

Atras de generalul Alexandru Averescu, „de faima ostaşului care hrănea legenda Mărăşeştilor", la vârsta de mai puţin de 39 de ani, ca membru marcant al Partidului Poporului, îl găsim ministru al Lucrărilor Publice, după ce, ca deputat, fusese liderul majorităţii din Parlamentul ţării. Activitatea politică în partidul averescan şi-a desfăşurat-o alături de alte *câteva figuri de prim – plan ale culturi noastre, ca Duiliu Zamfirescu, Matei Cantacuzino, Octavian Goga* („de care la legat o strânsă prietenie").

Aşa se face că, între 28 decembrie 1937 şi 10 februarie 1938, mai mult datorită acestei prietenii, îl vom găsi deţinând portofoliul Educaţiei Naţionale şi, potrivit spuselor sale, *a colaborat cu Goga la redactarea manifestului către ţară, care era şi manifestul electoral al Partidului Naţional – Creştin* (din care acum făcea parte) despre acest manifest am vorbit cu altă ocazie

Participarea filosofului la guvernarea Antoneştilor n-a mai fost, ca în Guvernul Goga – Cuza, *excesiv de scurtă*, ci a durat aproape trei ani Febra *remanierilor*, a *demisiilor* şi *reorganizărilor* nu s-a mai abătut asupra Ministerului Culturii Naţionale şi Cultelor

(va urma)

Vasile BLĂNARU – FLAMURĂ

(urmare din pag. 8)

* **(Căderea...)** nu au vrut s-o facă. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi evitat şi dictatul de la Viena din august 1940 şi Tratatul de la Craiova din septembrie 1940 pentru că puterile Axei, în principal Germania, nu au satisfăcut pretenţiile revizioniste ungare şi bulgare de dragul revizionismului în general, ci pentru a-şi atrage, ca aliaţi, aceste state, care de mult timp se apropiaseră de Axă, şi pentru a pedepsi România pentru politica sa net pro anglo-franceză! Dacă la această politică externă prudentă s-ar fi dus şi o politică internă de dezvoltare rapidă a economiei naţionale, în primul rând a industriei de apărare, pentru a face ţara mai puternică, şi astfel mai respectată pe plan extern, şi asigurându-se numărul mare al săracilor şi, implicit, al contradicţiilor sociale, România ar fi avut o situaţie mai bună în arena internaţională de care marile puteri, inclusiv Germania şi URSS, ar fi ţinut seamă. Această politică se impunea cu atât mai mult cu cât se ştia încă din 1918-1919 că statele vecine, de la care ne eliberaserăm teritoriile naţionale, vor pândi momentul favorabil pentru a ne lovi ca să ne răpească iarăşi teritoriile româneşti scăpate din mână în 1918-1919!

Mergând cu raţionamentul mai adânc, nu putem să nu vedem că răul comunist îşi are rădăcina în instaurarea puterii sovietice comuniste şi comunizante în Rusia în 1917! Putea fi evitat acest rău atunci? Istoria a arătat că nu s-a putut şi nici nu-l putea evita deoarece răul era şi mai adânc: comunismul a apărut atunci şi acolo unde mizeria maselor populare ajunsese de nesuportat, iar stăpânitorii interni şi externi deveniseră neputincioşi în menţinerea vechilor privilegii! mai ales că aceştia din urmă erau încleştaţi în primul război mondial, pornit de marile puteri în scopuri anexioniste!

Întotdeauna omenirea a cunoscut explozii populare sângeroase determinate de exasperarea mulţimilor şi de instigaţiile unor personalităţi fanatice, însetate de putere şi de răzbunare. Omenirea cunoaşte multe regimuri de tiranie încă din antichitate; cea comunistă este ultima pe care a trăit-o şi o trăieşte încă. Dar cine poate fi sigur că ele nu se vor mai repeta sub o altă formă în viitor atâta timp cât vor exista în lume mizerie şi sete de putere şi de răzbunare?!

Aşa se explică faptul că armatele sovietice, în ţările ocupate de ele, sau de cele camuflate sub ajutor internaţionalist comunist, în restul Lumii au reuşit să atragă de partea lor mase de oameni nemulţumiţi, instigaţi de o propagandă furibundă, şi să lovească în regimurile democratice, cu şanse de reuşită! Apoi să se retragă în umbră, lăsând aparenţa unor regimuri comuniste „naţionale", expresie a voinţei popoarelor respective!

Regimurile comuniste s-au instaurat în fiecare ţară, inclusiv în România, cu sprijinul sărăcimii căreia îi convenea naţionalizarea mijloacelor de producţie şi „cooperativizarea" agriculturii şi a micii industrii pentru că ea nu avea ce pierde, precum şi dictatura proletariatului, pentru că o aducea la putere şi voia să se răzbune pe cei bogaţi, parvenind dintr-o dată în cele mai înalte posturi, cu imense privilegii, şi răsturnând astfel cu totul stratificarea social-economică şi politică, apoi şi pe cea culturală, în avantajul exclusiv al celor care dădeau dovadă de mai mult zel în „lupta de clasă" şi în detrimentul celorlalţi. Astfel s-a creat o nouă clasă socială de privilegiaţi, „nomenclatura comunistă" care se ridică deasupra celor mulţi, rămaşi mai departe să muncească pentru noua „burghezie roşie".

Existenţa unei mari mase de săraci a fost astfel principalul factor intern favorizant instaurării comunismului.

Spre ruşinea lor, chiar exponenţii unor pături sociale mai înstărite şi mai culte au trecut de partea ocupantului sovietic şi a forţelor comuniste interne, fie din oportunism, fie din laşitate, contribuind la slăbirea forţelor democratice şi la reuşita maşinaţiunilor Moscovei. Astfel au fost în România grupările de tristă amintire: cea liberală a lui Gheorghe Tătărescu şi cea ţărănistă a lui Anton Alexandrescu, precum şi altele mai mărunte. Cu ajutorul acestor politicieni. Guvernul Petru Groza şi-a permis să se autointituleze „guvern de largă concentrare democratică"! Diversiunea comunistă şi sparge-rea unităţii forţelor democratice a fost astfel un alt factor intern care a favorizat căderea în comunism.

Chiar şi unii oameni de cultură s-au pus în slujba Moscovei, din aceleaşi motive. Mihail Sadoveanu, Zaharia Stancu, George Călinescu, Tudor Arghezi, precum şi mulţi istorici, oameni fără verticalitate morală, au derutat poporul român făcându-l vulnerabil la propaganda distructivă. Colaboraţionismul unei părţi a intelectualităţii a fost un alt factor intern care a dus la căderea în comunism.

Mulţi dintre aceşti „aliaţi vremelnici", cum îi numeau comuniştii, au fost împinşi apoi pe linia moartă sau chiar arestaţi după ce îşi îndepliniseră rolul de cozi de topor ale complotiştilor şi uzurpatorilor comunişti. Unii şi-au recunoscut greşeala săvârşită, dar răul era deja consumat. Poporul român căzuse într-o robie crâncenă, sub cizma moscovită, dar cu temniceri români, care învăţaseră bine lecţia „fratelui mai mare" de la Kremlin, şi erau bine plătiţi pentru rolul lor de călăi ai propriului popor.

Teroarea comunistă a întrecut însă tot ceea ce omenirea trăise până atunci. Ateismul, pe care îl promova această dictatură, era expresia urii sălbatice împotriva a tot ce crease omenirea de două mii de ani în domeniul moralităţii.

Fără frică de Dumnezeu, torţionarii comunişti şi-au dat la iveală instinctele primare de ură şi răzbunare împotriva celor care îndrăzneau să li se opună sau să nu-i aprobe în acţiunile lor. Din „lupta de clasă" făcuseră un cult al urii şi al dispreţului faţă de demnitatea umană...

(va urma)

(urmare din pag. 9)

* **(Noaptea...)** Nemulţumirea şi revolta mocnesc în adâncuri. Să nu se încreadă Majestatea Voastră în rapoartele mincinoase ale ministrului de Interne. Realitatea este cu totul alta. (Aşa cu azi este alta decât cea făurită în sondajele de opinie ale unor „doctori în comunicaţii)

Regele însă – sub influenţa celei mai nefaste camarile din ultimii 200 de ani, nu a ţinut seamă de avertismentul profesorului Christescu: „Vremuri grele se anunţă. (...) Probleme vitale se pun pentru neamul nostru. Ţara noastră are nevoie acum să fie unită şi puternică. (...)

Să nu lase Majestatea Voastră atotputernicia abuzivă a unui ministru criminal, ce se pune la adăpostul numelui regal, să făurească prăpastia însângerată în care să se prăbuşească ţara şi tronul.

Dea Domnul ca, pentru binele ţării, acest strigăt să fie auzit.

În zadar.

Nici apelul din 13 octombrie 1938 semnat de Alexandru Cantacuzino nu este ascultat. Regele nu putea pricepe că „în locul vieţii egoiste şi plină de exagerat materialism care, în goană după satisfacerea poftelor şi nevoilor personale, a uitat de interesele Neamului, lăsând ca peste tot să se înstăpânească străinul. Corneliu Codreanu a afirmat viaţa aspră legionară, viaţa eroică de luptă, de suferinţă, de muncă, de cinste, de onoare, lepădarea de sine pentru binele comunităţii româneşti.

„Pentru Hristos, pentru Rege, pentru Neam" a fost deviza înscrisă pe drapelul sub cutele căruia mergem acum. Era drumul de înfăptuire al generaţiei noastre, era desăvârşirea jertfelor făcute în marele război".

Exista şi un alt avertisment.

El aparţinea lui Corneliu Codreanu şi împlinirea lui, cu întregul convoi de nefericiri care s-au abătut asupra României ar trebui, acum când viitorul ţării este primejduit, să ne dea de gândit.

În esenţă Căpitanul atrăgea atenţia conducătorilor ţării că primejdia de moarte pentru neamul românesc se află în răsărit; că o invazie a sovietelor va aduce ruina morală, materială, religioasă şi culturală a României; că pentru România soarele nu va răsări niciodată la Moscova" ci totdeauna la Roma".

Şi primul gest al poporului român împotriva comunismului i se datorează lui Corneliu Codreanu: la 10 sau 11 februarie 1920 la regia monopolurilor statului de la Iaşi se declară grevă generală, se arborează drapelul roşu, sunt date jos tablourile regelui şi sfărâmate în picioare iar în locul lor sunt aşezate fotografiile lui Karl Marx, Troţki şi Racowski.

Corneliu Codreanu membru al Gărzii Conştiinţei naţionale, cere camarazilor săi să meargă toţi în Regie şi cu orice risc să dea steagul roşu jos.

Ceea ce s-a şi realizat: Căpitanul se va urca pe acoperişul fabricii, va înlătura steagul bolşevic şi-l va înlocui cu tricolorul ţării. Mai mult el propune şi participă la organizarea redeschiderii fabricii:

Peste ani invazia comunismului, ajutată de duşmanii României şi susţinută de politicienii inconştienţi ai vestului, se va ilustra prin împlinirea tuturor previziunilor Căpitanului:

- un partid politic este o societate anonimă de exploatare a votului universal; toate partidele sunt democratice, deoarece utilizează votul universal în acelaşi mod; toate neglijează interesele poporului şi ale patriei satisfăcând numai interesele particulare ale partizanilor; democraţia este iresponsabilă, îi lipseşte puterea sancţiunii, toate partidele fac fărădelegi, se dau pe faţă unele pe altele, nimeni nu aplică sancţiuni contra a lor săi, fiindcă îi pierde, nici în contra adversarilor, fiindcă şi ei deţin la rândul lor fărădelegile celorlalţi."

Iar în priveşte rezultatele celor 50 de ani de comunism Căpitanul a fost clarvăzător. Triumful mişcării comuniste în România ar însemna:

- desfiinţarea monarhiei;
- desfiinţarea Bisericii;
- desfiinţarea familiei;
- desfiinţarea proprietăţii individuale;
- desfiinţarea libertăţii.

Înseamnă, într-un cuvânt deposedarea noastră de ceea ce formează Patrimoniul Moral al omenirii şi în acelaşi timp deposedarea şi de orice bunuri materiale în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului."

Mulţi dintre cei ce au contribuit la această crimă împotriva României au pierit, pe mulţi dintre ei nici măcar istoria nu-i mai aminteşte; o bună parte au şters-o din ţară fără ca fuga să fi fost justificată de iubirea pentru nou reînfiinţata lor patrie ci doar de avertismentul dat de Mihail Eminescu: „în momentul în care ne vom hotărî a organiza şi apăra munca naţională credem că Evreii - fără silă – vor dispare încet-încet şi după vechiul lor obicei vor căuta o altă societate omenească, tot atât de nesănătoasă, precum e a noastră astăzi şi vor năpădi asupra ei".

Dar în ciuda realizării acestei evadări în masă, pentru care administraţia Ceauşescu a primit sume importante de bani (nu m-aş mira ca mâine-poimâine să ne trezim cu un proces la Haga sau aiurea prin care să ni se ceară retrocedarea acestor sume, firește cu procentele de rigoare), iată că după 1989 mica comunitate rămasă în România, cere parlamentului, preşedinţiei, tribunalului suprem, etc. Să se ia măsuri de interzicere a Mişcării Legionare.

Asta în dispreţul legii fundamentale a ţării care garantează tuturor libertatea de exprimare !

Mai mult, în toate tiparniţele lumii după revoluţia din 1989, în afara unei reacţii deadreptul lipsite de bun simţ a rabinului Rosen, care apără cauza ceauşismului, ca fiind cea mai utilă pentru coreligionarii săi, un grup, majoritatea evrei fugiţi din România pe vremea comunismului – la a cărui înscăunare au contribuit, au propovăduit-o şi apărat-o, cu o slugărnicie fără seamăn, nu încetează să publice o întreagă gamă de „făcături publicistice" care nu au decât o singură ţintă: denigrarea Mişcării Legionare.

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 7)

* **(Ce vom face...)**

Compararea planificatorilor cu strategii

Planificatorii:

- presupun cărări profesionale stabile, fixe;
- socotesc succesul unei cariere cu colectarea unor trofee;
- îşi centrează atenţia pe ţinte cu termen lung;
- creează un plan liniar;
- cred că scopurile depind de vârstă;
- dezvoltă un plan rigid, cu scopuri stabilite devreme şi nereexaminate;
- trasarea progresului prin marcatori externi ai carierei;
- afirmă că organizaţiile pentru care lucrează vor trasa direcţia carierei lor.

Strategii:

- văd cărările unei cariere fragmentate şi supuse schimbării;
- echivalează succesul carierii cu satisfacţia personală;
- îşi concentrează atenţia pe obiective multiple, pe termene scurte;
- îşi fac un plan multidimensional, cu mai multe obiective care împlinesc nevoile carierii într-un anume punct al vieţii;
- cred că ţintele sunt independente de vârstă;
- creează un plan flexibil, cu scopuri care sunt continuu reaşezate concomitent cu credinţa că contingentele sunt esenţiale;
- marcarea progresului cu evaluarea deciziilor în funcţiune de satisfacerea nevoilor personale;
- presupun că ei îşi vor trasa propria carieră deoarece ei nu se pot baza pe organizaţia lor.

MODELUL UNEI CARIERE STRATEGICE

Strategii carierelor de mâine vor dezvolta flexibilitate în ce priveşte dezvoltarea priceperii profesionale şi îşi vor reevalua în mod constant nevoile şi dorinţele personale.

COMPETENŢE FUNDAMENTALE:

* Navighează pe internet cu uşurinţă;
* Abilităţi în ce priveşte comunicarea – vorbeşte în public, scrie;
* Conducerea unei echipe.

CONDIŢII DE LUCRU DORITE:

* Să lucreze acasă trei zile pe săptămână;
* Conferenţiar adjunct la universitate;
* Să publice într-un jurnal profesional;

CERINŢELE PIEŢII:

* dezvoltarea pieţii pentru baze de date specializate;
* consultanţă pentru o largă varietate de organizaţii;
* inventarea unui program nou de pregătire profesională pentru muncitori temporari.

2. În ce priveşte oamenii de ştiinţă din cercetare, inginerii chimişti, terapeuţii radiologi, tehnologii medicali, şi alte grupe de muncitori de înaltă specialitate constituie o piaţă a muncii în continuă creştere dar ei trebuie să facă faţă multor provocări în decada ce va veni (atât în ce priveşte progresele tehnologice, extinderea graniţelor organizatorice, participarea la crearea unor proiecte interprofesionale).

3. **EDUCATORII**: este vorba şi în domeniul profesional de schimbări radicale. Ei vor descoperi că succesul carierii lor va depinde de abilitatea lor de a demonstra o pregătire solidă şi abilităţi în vederea asigurării unei îndrumări suplimentare studenţilor care au nevoie de aşa ceva.

Instructorii colegiilor vor trebui, de asemenea să răspundă la cererea de cursuri aplicabile populaţiei adulte, implicată în muncă. De pildă facultatea de mâine va asigura versiuni comandate ale programelor colegiului pe care să le predea salariaţilor la sediul corporaţiei sau în organizaţiile locale.

Pentru a reuşi în lumea muncii de mâine – haotică şi incertă este nevoie să începem să acţionăm ca nişte strategi ai carierii profesionale. Dat fiind că nu există carte de bucătărie pentru a stabili reţeta tranziţiei de la planificarea unei cariere la cea a unei strategii, iată CEI CINCI PAŞI FUNDAMENTALI pentru a pregăti comportarea în faţa provocărilor ce ne aşteaptă:

1. TRASAREA CU GRIJĂ A TENDINŢELOR din domeniul care probabil va avea mari posibilităţi sau care ar aduce blocări: de pildă un tehnolog din domeniul medical trebuie să urmărească ce modificări vor fi posibile în instrumentarul profesiunii sale – precum a fost şi este cazul în chirurgia vdeo – asistată.

La fel, dat fiind creşterea populaţiei vârstnice un instructor în aerobic sau un antrenor fizic trebuie să se gândească la crearea unor programe cât mai atractive pentru oamenii vârstnici.

2. DEZVOLTAREA UNUI DESEN CLAR AL CARIERII VOASTRE FUNDAMENTALE (pregătirii de bază) – şi NEVOILE STILULUI DE VIAŢĂ.

Salariaţii care se află implicaţi în reduceri de personal, reorganizări sau transferuri au doar câteva zile la dispoziţie pentru decizii care le va afecta viaţa.

De aceea, alături de evaluarea schimbărilor externe este nevoie să trasaţi acele schimbări interne ce vor reflecta schimburile fundamentale în ce priveşte nevoile şi valorile personale.

3. EVALUAREA CORECTĂ A ABILITĂŢILOR comparativ cu cei mai buni din domeniul tău.

Dacă va trebui să-ţi părăseşti locul de muncă mâine ce valoare ai tu pe piaţă? Cum ai putea afla? Şi date fiind schimbările probabile în zece ani câte parale vor face cunoştinţele tale atunci?

Foloseşte-ţi reţeaua profesională din care faci parte şi verifică salariile anuale anunţate în jurnalele profesionale pentru a determina piaţa capacităţii tale.

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

* **(Ce vom face...)**

Ori de câte ori poţi du-te la mitinguri profesionale, la conferinţele naţionale, la expoziţiile profesionale pentru a rămâne în contact cu domeniul tău.

4. FĂ-ŢI PLANURI LEGATE DE EVENTUALITĂŢI pentru a acoperi un cât mai larg potenţial în ce priveşte schimbările profesionale. Pur şi simplu planifică-ţi scenariile pentru ce se poate întâmpla cel MAI RĂU şi cel MAI BINE.

Alătură cele două planuri ale carierii – unul bazat pe presupunerea că jobul actual este sigur şi îţi asigură o cărare promoţională rezonabilă şi solidă şi altul bazat pe posibilitatea că, printr-o bruscă schimbare – (reorganizare, reducere, prăbuşire bursieră, etc.) – vei fi obligat să faci o schimbare bruscă în carieră.

5. SĂ-ŢI DEZVOLŢI ÎNDEMÂNĂRILE PORTABILE de cât să te bazezi numai pe cele contextuale (portabil: ceea ce poţi lua cu tine în alt loc de muncă).

Cele CONTEXTUALE implică o solidă înţelegere a modului de lucru din organizaţia ta – lucru ce-l poate impresiona pe BOSS-ul acestei structuri dar nu sunt prea importante pentru cineva din afara organizaţiei.

Cele PORTABILE sunt cele ce te ajută ca să treci peste graniţele organizatorice.

CELE PATRU CHEI PENTRU SUPRAVIEŢUIRE:

1. SCANAREA MEDIULUI: abilitatea de a-ţi evalua capacitatea de a preveni îmbătrânirea tehnologică, de a-ţi măsura valoarea de piaţă curentă, identifică potenţialii patroni şi atacă rapid posibilităţile unei angajări.

2. ABILITĂŢI PORTABILE – adică acele priceperi ce pot fi în mod rapid şi uşor transferate în alt mediu profesional – precum cunoaşterea softurilor financiare standard, realizarea unui proiect, cunoaşterea mijloacelor cu ajutorul cărora se poate ameliora calitatea.

Abilităţile CONTEXTUALE sunt cele relativ netransferabile bazate pe cunoaşterea unei organizaţii specifice, ale procedurilor şi proceselor specifice acesteia.

3. SELF – MANAGEMENT = AUTOCONDUCERE.

4. ABILITĂŢI ÎN CE PRIVEŞTE COMUNICAREA – incluzând atât comunicarea directă cât şi cele prin intermediul scrisului care vor fi esenţiale pentru locul de muncă dat fiind că echipele sunt din ce în ce mai dispersate geografic şi cultural diferite.

Abilitatea de a comunica clar şi consistent în situaţii de stres important şi limite de timp va fi deosebit de folositoare.

Maxime ... blânde

* Înţelepciunea, ca şi răbdarea, nu este niciodată agresivă;

* Păcatele sunt de două feluri: păcate înfăptuite şi păcate premeditate, nerealizate, care, rămânând numai în gânduri, ne tulbură în aşa fel conştiinţa, încât nu mai putem scăpa de ele;

* În afară de ceea ce este natură , tot ce vedem este făcut de om, ca o artă creată din spiritualitatea lui pentru materializarea sensibilităţii sufleteşti şi a trebuinţelor vieţii, în raport direct proporţional cu raţiunea şi capacitatea pe care i-a dat-o Dumnezeu pentru a-l ajuta în realizarea şi asigurarea bunului mers al existenţei; într-o lume morală, cinstită, harnică, dreaptă şi corectă, mereu vie şi conştientă de dragostea lui hristică pe care trebuie să o aibă.

Având acest Har, omul are posibilitatea să administreze lumea după nevoile fireşti ale vieţii: să prevadă ceea ce este şi nu este folositor, ceea ce este prosper, rentabil sau nerentabil, ceea ce uşurează sau îngreunează mersul existenţei şi, în sfârşit, ceea ce este de înlăturat (răul, viciul, ura etc.) din sufletul nostru.

Fiind conştient de acest lucru el are datoria de a lupta contra slăbiciunilor care îl degradează alterându-i sufletul până la animalizare.

* Conştiinţa ne este prieten şi duşman: prieten când ne avertizează greşalele şi duşman când ne dă libertatea să le săvârşim.

Simion GIURGECA

(urmare din pag. 13)

* **(Noaptea...)**

Orice om de bună credinţă îşi pune o întrebare legitimă: De ce ?

Ce-i mână în această luptă?

Dragostea pentru România?

De ce până-n decembrie 1989 au tăcut?

Câţi evrei au murit în revoluţia din Decembrie ? dar câţi s-au dus voluntari, pe frontul de vest, după 23 august 1944?

De ce „făcăturile pseudo-istorice" erau comandate şi executate înainte cu doi-trei ani de căderea comunismului? De ce nu au apărut în acei ani?

Cine o fi fost starterul acestei acţiuni?

Şi cine se află azi la capătul lesei de care se agită echipa de ţuţări ai comunismului transformaţi, peste noapte, în apărători ai democraţiei?

De ce, în ciuda faptului repetat de conducătorii lor, că au rămas puţini, bătrâni şi atât de ancoraţi într-o altă lume decât cea românească, legaţi sufleteşte de Eretz - Israel şi supuşi, mai presus de orice lege a statului român de cele scrise sau doar şoptite încă din prima copilărie, viitorilor cetăţeni ai comunităţii şi nu ai ţării în care, întâmplător şi temporar se află, atâta înverşunare?

Nu cumva pentru că se simt vinovaţi şi presimt că va veni o zi când şi ei vor fi obligaţi să ceară iertare milioanelor de români la a căror suferinţă au contribuit?

(urmare din pag. II, Supliment)

*** (Un document...)** crimele fără seamăn din Orientul Apropiat.

Subliniem, încă odată, cu îndreptăţită mirare, de ce istoricii care-şi expun cunoştinţele pe la cele 7 - 8 televiziuni care mai de care mai „independentă" şi „gemând de obiectivitate şi respect al adevărului", nu scot o vorbuliţă despre acest memorandum.

Aceeaşi istorici ar trebui să spună adevărul şi în ceea ce priveşte punctul de vedere al Mişcării Legionare în ce priveşte atitudinea faţă de Uniunea Sovietică cât şi relaţiile cu Axa, să combată cu documente afirmaţia din memorandum din care aflăm că „Axa nu a dorit şi nu a sprijinit niciodată victoria Gărzii de Fier în România. Acţiunea de la 3 – 6 septembrie 1940, care a urmărit îndepărtarea regelui Carol al II-lea pentru a opri descompunerea moralului intern, iar nu cucerirea puterii în Stat s-a făcut pe cont propriu, fără ştirea, fără concursul şi mai ales fără voia Axei."

Dar în afara acestui document despre care se vorbeşte atât de puţin în vorbirile legate de Mişcarea Legionară, materialul înaintat conducătorilor de azi ai ţării aduce informaţii de un dramatism insuportabil asupra crimelor împotriva întregii mişcări, crime de o bestialitate fără asemănare.

Iată: Victor Dragomirescu era închis la Văcăreşti.

Câţiva agenţi conduşi de comisarul Al. Davidescu vin şi-l ridică. La jumătatea drumului spre Bucureşti comisarul îl strânge de gât şi maşina îşi continuă drumul spre crematoriu. Cuptorul era pregătit dar Victor Dragomirescu, revenit la viaţă, deschide ochii. Comisarul împinge, cu piciorul, în cuptor, sicriul în care era un om viu."

Sau – „Curiera Căpitanului, Elena Bagdad bolnavă la sanatoriul TBC Barnova suferindă de 8 luni, este dusă pe şoseaua Barnova-Iaşi. Ajunsă la locul execuţiei îşi face rugăciunea şi i se cere să se întoarcă cu spatele.

- De ce ?

- Ca să vă executăm (ce „executăm"? Că doar nu avea sentinţă de condamnare la moarte! „Să vă asasinăm!" aceasta era sintagma corectă. Iată „trecutul glorios al Jandarmeriei"; asasinate în contra neamului românesc; aparatul de stat contra naţiunii române, contra etncilor români; atunci şi mereu în slujba străinilor; n. red.).

- Cum credeţi că unei legionare îi este frică de moarte? Să mă împuşcaţi în faţă, drept în inimă. Trageţi şi să nu vă tremure mâna.

Dar mâna jandarmului a tremurat. Şi 5 gloanţe nu au ucis-o.

Plutonierul S. luă arma şi o ucise cu trei gloanţe.

A fost lăsată să moară pe şosea. Fu îngropată noaptea, ghemuită, mai mult în picioare. În timpul nopţii câinii scurmară ţărâna".

Dar când vom şti adevărul, întreg adevărul, despre cei peste 300 de tineri ucişi, cei mai mulţi lăsaţi în pulberea drumurilor acestei ţări cu inscripţii dezonorante într-un an în care conducătorii ţării şi asasinii tineretului legionar spulberau visul românilor de totdeauna: UNIREA CEA MARE?

(urmare din pag. I, Supliment)

*** (Despre rugăciune...)**

Cu toate acestea, felul de a trăi al celui care se roagă, poate dezvălui calitatea rugăciunii sale. Chiar şi atunci când este vorba de o rugăciune de puţină valoare, cum este cazul celei făcute în chip maşinal, ea totuşi exercită o anumită influenţă asupra conduitei. În acelaşi timp ea întăreşte simţul sacrului şi al moralului.

Oamenii care se roagă în mod serios se caracterizează printr-o perseverenţă în îndeplinirea sarcinilor, printr-un simţ al datoriei şi al răspunderii, prin mai puţine scăderi şi mai puţine păcate, printr-o anumită bunătate şi generozitate faţă de alţii.

Pare destul de dovedit faptul că, la fel ca dezvoltarea lui intelectuală, dezvoltarea caracterului şi valoarea morală sunt mai pronunţate la persoanele care se roagă bine. Când rugăciunea este frecventă, habitual şi într-adevăr frecventă, influenţa ei este foarte clară. O astfel de rugăciune se poate compara cu secreţia unei glande interne, cum ar fi glanda tiroidă sau glanda suprarenală. Ea constă într-un fel de transformare mintală şi organică a fiinţei noastre. Aceasta se produce însă în mod progresiv şi este adeseori insesizabilă...

(va urma)

REDACŢIA

Fondator: **Simion GHINEA - VRANCEA**

Redactor şef: **George URSA**

Redactor: **George Alexandru URSA**

Corector: **Nicolae VEGA**

• Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie;

• Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.

• Administraţia: 092 / 66.53.27.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS.

ISSN: 1453 - 5602

Culegere texte: George Alexandru URSA, George URSA, Tehnoredactare: G. Alex. URSA